

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2009/140/EK

(2009. gada 25. novembris),

ar ko izdara grozījumus Direktīvā 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvā 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu un Direktīvā 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru, ņemot vērā Samierināšanas komitejas 2009. gada 13. novembrī apstiprināto kopīgo dokumentu ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Lai noteiktu to, vai ir nepieciešams izdarīt grozījumus, ņemot vērā tehnoloģijas un tirgus attīstību, Komisija regulāri pārskata piecas direktīvas, kas veido pašreizējo ES tiesisko regulējumu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu jomā (Direktīva 2002/21/EK ⁽⁴⁾ (pamatdirektīva), Direktīva 2002/19/EK ⁽⁵⁾ (Piekļuves direktīva), Direktīva 2002/20/EK ⁽⁶⁾ (Atļauju izsniegšanas direktīva), Direktīva 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem ⁽⁷⁾ (Universālā pakalpojuma direktīva) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē ⁽⁸⁾ (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (turpmāk visas kopā "pamatdirektīva un īpašās direktīvas")).

- (2) Komisija sākotnējos konstatējumus šajā sakarā izklāstīja 2006. gada 29. jūnija paziņojumā "Par elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu ES tiesiskā regulējuma pārskatīšanu". Pamatojoties uz šiem sākotnējiem konstatējumiem, tika sarīkota sabiedriskā apspriešana, kuras gaitā izkristalizējās vissvarīgākā risināmā problēma, proti, elektronisko komunikāciju jomā vēl joprojām nav izveidots iekšējais tirgus. Īpaši tika uzsvērts tas, ka regulējuma sadrumstalotība un valsts pārvaldes iestāžu rīcības nekonsekvence ne tikai apdraud attiecīgās nozares konkurētspēju, bet arī neļauj patērētājiem izmantot ievērojamās priekšrocības, ko sniedz pārrobežu konkurence.

- (3) Tāpēc ir jāreformē ES tiesiskais regulējums elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu jomā, lai pilnveidotu elektronisko komunikāciju iekšējo tirgu, nostiprinot Kopienas mehānismu to operatoru darbības regulēšanai, kuriem ir būtiska ietekme galvenajos tirgos. To papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1211/2009 (2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC) un biroju ⁽⁹⁾. Reformas gaitā tiks izstrādāta arī efektīvas radiofrekvenču spektra pārvaldības stratēģija, lai radītu vienotu Eiropas informācijas telpu un paredzētu stingrākus noteikumus attiecībā uz lietotājiem ar invaliditāti, tādējādi veidojot iekļaujošu informācijas sabiedrību.

- (4) Atzīstot, ka internets ir būtisks izglītībai un nolūkā praktiski īstenot vārda brīvību un piekļuvi informācijai, jebkuriem ierobežojumiem, ko piemēro šo pamattiesību izmantošanai, būtu jāatbilst Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai. Saistībā ar šiem jautājumiem Komisijai būtu jāveic plaša sabiedriska apspriešana.

- (5) Mērķis ir pakāpeniski samazināt iepriekšējos sektora īpašos noteikumus, attīstoties tirgus konkurencei, un galvenokārt, lai elektronisko sakaru jomu regulētu tikai konkurences tiesību akti. ņemot vērā to, ka pēdējos gados elektronisko sakaru tirgos ir bijusi vērojama spēcīga konkurences izaugsme, ir būtiski, lai *ex ante* regulatīvos pienākumus piemērotu vienīgi tad, ja nav pilnvērtīgas un ilgtspējīgas konkurences.

⁽¹⁾ OV C 224, 30.8.2008., 50. lpp.

⁽²⁾ OV C 257, 9.10.2008., 51. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2008. gada 24. septembra Atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts), Padomes 2009. gada 16. februāra Kopējā nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Eiropas Parlamenta 2009. gada 6. maija Nostāja. Padomes 2009. gada 20. novembra Lēmums un Eiropas Parlamenta 2009. gada 24. novembra Normatīvā rezolūcija.

⁽⁴⁾ OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.

⁽⁷⁾ OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.

⁽⁸⁾ OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.

⁽⁹⁾ Skatīt šā Oficiālā Vēstneša 1 lpp.

- (6) Sagatavojot pārskatus par pamatdirektīvas un īpašo direktīvu darbību, Komisijai būtu jāizvērtē, vai atbilstīgi tirgus attīstībai un attiecībā gan uz konkurenci, gan patērētāju aizsardzību joprojām ir vajadzīgi noteikumi par nozares *ex ante* regulējumu, kuri paredzēti Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 8. līdz 13.a pantā un Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantā, vai arī minētie noteikumi būtu jāgroza vai jāatceļ.
- (7) Lai nodrošinātu samērīgu un pielāgotu pieeju mainīgiem konkurences apstākļiem, valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu būt iespējai noteikt vietējos tirgus un/vai atcelt reglamentējošās saistības tirgos un/vai ģeogrāfiskajās zonās, kurās ir efektīva infrastruktūras konkurence.
- (8) Lai sasniegtu Lisabonas Programmas mērķus, ir nepieciešami pienācīgi stimuli ieguldījumiem jaunos ātrgaitas tīklos, kas veicinās inovācijas saistībā ar satura ziņā daudzveidīgiem interneta pakalpojumiem un stiprinās Eiropas Savienības konkurētspēju starptautiskā mērogā. Šādiem tīkliem ir milzīgas iespējas sniegt priekšrocības patērētājiem un uzņēmumiem visā Eiropas Savienībā. Tāpēc ir svarīgi, izmantojot regulatīvo noteikumu paredzamību un konsekveni, veicināt ilgtspējīgus ieguldījumus šo jauno tīklu attīstībā, vienlaikus aizsargājot konkurenci un sekmējot patērētāju izvēli.
- (9) Komisija 2006. gada 20. marta paziņojumā "Atšķirību izlīdzināšana platjoslas pakalpojumu jomā" atzina, ka Eiropas Savienībā pastāv teritoriālas atšķirības attiecībā uz piekļuvi ātrgaitas platjoslas pakalpojumiem. Viegāka piekļuve radiofrekvenču spektram veicina ātrgaitas platjoslas pakalpojumu attīstību attālos reģionos. Lai gan platjoslas savienojumu skaits kopumā ir palielinājies, piekļuvi dažādos reģionos ierobežo augstās izmaksas, ko izraisa zems iedzīvotāju blīvums un lieli attālumi. Lai nodrošinātu ieguldījumus jaunās tehnoloģijās nepietiekami attīstītos reģionos, elektronisko komunikāciju regulējumam vajadzētu būt saskaņotam ar citiem politikas virzieniem, piemēram, valsts atbalsta politiku, kohēzijas politiku vai plašākiem industriālās politikas mērķiem.
- (10) Publiski ieguldījumi tīklos būtu jāveic saskaņā ar nediskriminēšanas principu. Tādēļ publiskais atbalsts būtu jāpiešķir, izmantojot atklātas, pārredzamas un uz konkurenci balstītas procedūras.
- (11) Lai valsts pārvaldes iestādes varētu sasniegt pamatdirektīvā un īpašajās direktīvās izklāstītos mērķus, jo īpaši tos, kas saistīti ar savstarpējo savietojamību, būtu jāpaplašina pamatdirektīvas darbības joma, lai tā attiektos arī uz konkrētiem radioiekārtu un telekomunikāciju termināliekārtu aspektiem, kā tās definētas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 1999/5/EK (1999. gada 9. marts) par radioiekārtām un telekomunikāciju termināla iekārtām un to atbilstības savstarpējo atzīšanu ⁽¹⁾, un uz patērētāju ierīcēm, ko izmanto ciparu televīzijai, lai tā būtu vieglāk pieejama lietotājiem – personām ar invaliditāti.
- (12) Dažas definīcijas būtu jāprecizē vai jāmaina, lai ņemtu vērā tirgus un tehnoloģijas attīstību un novērstu nenoteiktību, kas konstatēta tiesiskā regulējuma īstenošanā.
- (13) Būtu jāstiprina valsts pārvaldes iestāžu neatkarība, lai nodrošinātu tiesiskā regulējuma efektīvāku piemērošanu un palielinātu to autoritāti un lēmumu paredzamību. Šajā nolūkā valsts tiesību aktos būtu jāiestrādā īpašs noteikums, lai panāktu to, ka savu uzdevumu pildīšanā valsts pārvaldes iestādes, kas atbildīgas par *ex ante* tirgus regulēšanu vai domstarpību izšķiršanu starp uzņēmumiem, ir pasargātas no ārējas iejaukšanās vai politiska spiediena, kas varētu apdraudēt to spēju neatkarīgi izvērtēt tām uzticētos jautājumus. Šādas ārējās ietekmes rezultātā valsts likumdevēja iestāde vairs nespēj veikt valsts pārvaldes iestādes funkcijas saskaņā ar tiesisko regulējumu. Šim nolūkam jau no paša sākuma būtu jāparedz noteikumi par valsts pārvaldes iestādes vadītāja atļaušanas iemesliem, lai novērstu visas pamatotās šaubas par minētās iestādes neitralitāti un tās spēju pretoties ārējiem faktoriem. Svarīgi ir tas, lai valsts pārvaldes iestādēm, kas atbildīgas par *ex ante* tirgus regulēšanu, būtu pašām savs budžets, kas pirmām kārtām ļautu tām pieņemt darbā pietiekamu skaitu kvalificētu darbinieku. Pārredzamības nolūkā šis budžets būtu jāpublicē katru gadu.
- (14) Lai tirgus dalībniekiem nodrošinātu juridisko noteiktību, pārsūdzības iestādēm būtu jāveic savi pienākumi efektīvi, un galvenokārt – pārsūdzības procesiem nevajadzētu būt nepamatoti ilgiem. Pagaidu pasākumi, kas aptur valsts pārvaldes iestādes lēmuma darbību, būtu jānosaka vienīgi steidzamos gadījumos, lai nepieļautu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu pusei, kas pieprasa šos pasākumus, un ja tas vajadzīgs interešu līdzsvara nodrošināšanai.

⁽¹⁾ OV L 91, 7.4.1999., 10. lpp.

- (15) Pārsūdzības iestādes ir ļoti atšķirīgi piemērojušas pagaidu pasākumus valsts pārvaldes iestāžu lēmumu apturēšanai. Lai panāktu konsekventāku pieeju, būtu jāpiemēro kopīgi standarti saskaņā ar Kopienas judikatūru. Pārsūdzības iestādēm vajadzētu būt tiesīgām lūgt pieejamo informāciju, ko publicējusi BEREC. Ņemot vērā pārsūdzību nozīmi tiesiskā regulējuma vispārējā darbībā, būtu jāizveido mehānisms, lai visās dalībvalstīs vāktu informāciju par pārsūdzībām un lēmumiem, ar ko aptur valsts pārvaldes iestāžu pieņemtos lēmumus, un minēto informāciju paziņotu Komisijai.
- (16) Lai nodrošinātu to, ka valsts pārvaldes iestādes savus regulatīvos uzdevumus veic pilnvērtīgi, to vācamajos datos būtu jāiekļauj grāmatvedības dati par mazumtirdzniecības tirgiem, kas ir saistīti ar vairumtirdzniecības tirgiem, kuros darbojas operators ar būtisku ietekmi tirgū un kurus attiecīgi regulē valsts pārvaldes iestāde. Tāpat datos būtu jāietver arī dati, ar kuru palīdzību valsts pārvaldes iestādes var izvērtēt to, kā plānotā tīkla topoloģijas modernizācija vai pārmaiņas varētu ietekmēt konkurences attīstību vai vairumtirdzniecības produktus, ko piedāvā citiem tirgus dalībniekiem.
- (17) Apspriešanās valsts mērogā, kas paredzēta Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6. pantā, ir jāsarīko pirms apspriešanās Kopienas mērogā, kura paredzēta minētās direktīvas 7. un 7.a pantā, lai Kopienā organizētajā apspriešanās tiktu atspoguļoti visu ieinteresēto aprindu viedokļi. Šādā veidā varētu izvairīties arī no vajadzības rīkot otru apspriešanos Kopienā, ja valsts mēroga apspriešanās rezultātā tiktu ieviestas izmaiņas plānotajā pasākumā.
- (18) Valsts pārvaldes iestāžu rīcības brīvībai ir jābūt līdzsvarā ar konsekventas regulējuma prakses izveidi un tiesiskā regulējuma konsekventu piemērošanu, lai efektīvi veicinātu iekšējā tirgus attīstību un pilnveidi. Tāpēc valsts pārvaldes iestādēm ir jāatbalsta darbības, ko iekšējā tirgus jomā veic Komisija un BEREC.
- (19) Kopienas mehānisms, ar kura palīdzību Komisija var pieprasīt valsts pārvaldes iestādēm atcelt plānotos pasākumus, kas saistīti ar tirgus noteikšanu un operatoru atzīšanu par tādiem, kam ir būtiska ietekme tirgū, ir lielā mērā palīdzējis panākt konsekventu pieeju to apstākļu noteikšanai, kādos var piemērot *ex ante* regulējumu un kādos operatoriem piemēro šādu regulējumu. Komisijas veiktā tirgus uzraudzība un jo īpaši pieredze ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7. pantā paredzēto procedūru liecina, ka nekonsekvence, ar kādu valsts pārvaldes iestādes piemēro tiesiskās aizsardzības līdzekļus pat līdzīgos tirgus apstākļos, varētu kavēt elektronisko komunikāciju iekšējā tirgus izveidi. Tādēļ Komisija drīkst piedalīties, lai nodrošinātu augstāku konsekvences līmeni tiesisko aizsardzības līdzekļu piemērošanā, pieņemot atzinumus par pasākumu projektiem, ko ierosinājušas valsts pārvaldes iestādes. Lai labāk izmantotu valsts pārvaldes iestāžu zināšanas par tirgus analīzi, Komisijai pirms lēmumu un/vai atzinumu pieņemšanas būtu jāapspriežas ar BEREC.
- (20) Ir svarīgi, lai tiesiskais regulējums tiktu īstenots laikus. Ja Komisija ir pieņēmusi lēmumu, ar ko valsts pārvaldes iestādei pieprasa atcelt plānotu pasākumu, valsts pārvaldes iestādēm būtu jāiesniedz Komisijai pārskatīts pasākuma projekts. Būtu jānosaka termiņš pārskatītā pasākuma paziņošanai Komisijai saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7. pantu, lai tirgus dalībnieki varētu zināt tirgus analīzes ilgumu un lai palielinātu juridisko noteiktību.
- (21) Ņemot vērā īsos termiņus, kādi paredzēti Kopienas mēroga apspriešanās vajadzībām, Komisijai būtu jāpiešķir pilnvaras pieņemt ieteikumus un/vai pamatnostādnes, lai vienkāršotu procedūras informācijas apmaiņu starp Komisiju un valsts pārvaldes iestādēm, piemēram, gadījumos, kas attiecas uz stabiliem tirgiem vai kas saistīti vienīgi ar nelielām izmaiņām iepriekš paziņotos pasākumos. Tāpat Komisijai būtu jāpiešķir pilnvaras, lai būtu iespējams paredzēt atbrīvojumu no paziņošanas prasības, tādējādi atsevišķos gadījumos racionalizējot procedūras.
- (22) Saskaņā ar mērķiem, kas izklāstīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā un Apvienoto Nāciju Konvencijā par invalīdu tiesībām, tiesiskajam regulējumam ir jānodrošina tas, ka kvalitatīvi pakalpojumi par pieņemamām cenām ir viegli pieejami visiem lietotājiem, tostarp lietotājiem ar invaliditāti, gados vecākiem lietotājiem un lietotājiem ar īpašām sociālajām vajadzībām. Amsterdamas akta galīgajai redakcijai pievienotajā Deklarācijā Nr. 22 ir paredzēts, ka Kopienas iestādēm, izstrādājot pasākumus saskaņā ar Līguma 95. pantu, ir jāņem vērā vajadzības, kādas ir personām ar invaliditāti.
- (23) Konkurences tirgus lietotājiem sniedz plašu satura, lietojumprogrammu un pakalpojumu izvēli. Valstu pārvaldes iestādēm būtu jāveicina lietotāju iespējas piekļūt informācijai un izplatīt to, kā arī izmantot lietojumprogrammas un pakalpojumus.
- (24) Radiofrekvences būtu jāuzskata par ierobežotu sabiedrisko resursu, kam ir būtiska sabiedriska un tirgus vērtība. Sabiedrības interesēs ir tas, lai spektra pārvaldība būtu iespējami efektīva un pilnvērtīga no ekonomiskā, sociālā un vides aspekta, ņemot vērā radiofrekvenču spektra būtisko lomu elektroniskajos sakaros, kultūru daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma mērķi, kā arī sociālo un teritoriālo kohēziju. Tāpēc būtu pakāpeniski jālikvidē šķēršļi tā efektīvai izmantošanai.

- (25) Ar radiofrekvenču spektra politiku saistītās darbības Kopienā nedrīkstētu skart pasākumus, kas atbilstoši Kopienas tiesībām veikti Kopienas vai valstu līmenī, lai sasniegtu vispārējās ieinteresētības mērķus, jo īpaši attiecībā uz satura regulējumu un audiovizuālo un plašsaziņas līdzekļu politiku, kā arī dalībvalstu tiesības organizēt un izmantot savu radiofrekvenču spektru sabiedriskās kārtības, drošības un aizsardzības mērķiem.
- (26) Nemot vērā atšķirīgo situāciju dalībvalstīs, pāreja no analogās uz digitālo zemes televīziju Kopienā palielinās piekļuvi būtiskai radiofrekvenču spektra daļai (t. s. "digitālā dividende"), jo digitālā tehnoloģija nodrošina augstāku pārvaldes efektivitāti.
- (27) Pirms tiek ierosināts īpašs saskaņošanas pasākums saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 676/2002/EK (2002. gada 7. marts) par normatīvo bāzi radiofrekvenču spektra politikai Eiropas Kopienā (radiofrekvenču spektra lēmums) ⁽¹⁾, Komisijai būtu jāveic ietekmes novērtējums par to, kādas ir ierosinātā pasākuma izmaksas un ieguvumi no tā, piemēram, īstenošanas apjomradīti ietaupījumi un pakalpojumu savstarpējā savietojamība patērētāju izdevīgumam, ietekme uz radiofrekvenču spektra izmantošanas efektivitāti vai pieprasījums dažādās Eiropas Savienības daļās pēc saskaņotas izmantošanas.
- (28) Lai gan radiofrekvenču spektra pārvaldība paliek dalībvalstu kompetencē, ar stratēģisko plānošanu, koordināciju un, ja vajadzīgs, saskaņošanu Kopienas līmenī var palīdzēt nodrošināt to, ka spektra lietotāji var izmantot visas iekšējā tirgus priekšrocības un ka visā pasaulē var efektīvi aizstāvēt ES intereses. Šim nolūkam attiecīgā gadījumā būtu jāizveido radiofrekvenču spektra politikas daudzgadu likumdošanas programmas, lai noteiktu politikas ievirzes un mērķus radiofrekvenču spektra lietošanas stratēģiskajai plānošanai un saskaņošanai Kopienā. Šīs politikas ievirzes un mērķi var attiekties uz radiofrekvenču spektra pieejamību un efektīvu izmantošanu, kas nepieciešama iekšējā tirgus izveidei un darbībai, un attiecīgos gadījumos var attiekties arī uz radiofrekvenču izmantošanas vispārējo atļauju vai individuālo tiesību piešķiršanas procedūru saskaņošanu, ja tas nepieciešams iekšējā tirgus šķēršļu novēršanai. Šīm politikas ievirzēm un mērķiem vajadzētu būt saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām.
- (29) Komisija ir paudusi nodomu pirms šīs direktīvas stāšanās spēkā grozīt Komisijas Lēmumu 2002/622/EK (2002. gada 26. jūlijs), ar ko izveido radiofrekvenču spektra politikas grupu ⁽²⁾, lai tajā paredzētu mehānismu, kā Eiropas Parlaments un Padome var lūgt, lai Radiofrekvenču spektra politikas grupa (RSPG) sniedz mutiskus vai rakstiskus atzinumus vai ziņojumus par spektra politiku attiecībā uz elektroniskajām komunikācijām, un lai RSPG konsultētu Komisiju par ierosināto radiofrekvenču politikas programmu saturu.
- (30) Šīs direktīvas radiofrekvenču spektra pārvaldības noteikumiem būtu jāatbilst to starptautisko un reģionālo organizāciju darbam, kuras nodarbojas ar radiofrekvenču spektra pārvaldību, piemēram, Starptautiskā Telekomunikāciju savienība (STS) un Eiropas Pasta un telekomunikāciju administrāciju konference (CEPT), tā lai nodrošinātu spektra izmantošanas efektīvu pārvaldību un saskaņošanu visā Kopienā un starp dalībvalstīm un citiem STS locekļiem.
- (31) Radiofrekvenču pārvaldībai ir jānodrošina kaitīgu traucējumu novēršana. Tāpēc ir jāizstrādā precīza kaitīgo traucējumu definīcija, lai nodrošinātu to, ka regulatīvā ieviešanā notiek tikai tiktāl, ciktāl vajadzīgs šādu traucējumu novēršanai.
- (32) Pašreizējā radiofrekvenču spektra pārvaldības un sadalījuma sistēma principā pamatojas uz administratīviem lēmumiem, kas nav pietiekami elastīgi, lai pielāgotos tehnoloģiskajām un ekonomiskajām pārmaiņām, jo īpaši straujajai attīstībai bezvadu tehnoloģijas jomā un pieaugošajam platjoslas pieprasījumam. Pārlietu atšķirīgā politika dažādās valstīs ir cēlonis lielākām izmaksām un zaudētām tirgus iespējām radiofrekvenču spektra lietotājiem, sadrumstalotība palēnina arī inovācijas tempus un kaitē iekšējam tirgum, patērētājiem un tautsaimniecībai kopumā. Turklāt radiofrekvenču piekļuves un izmantošanas nosacījumi var atšķirties atkarībā no operatora veida, savukārt šo operatoru nodrošinātie elektroniskie pakalpojumi lielā mērā pārklājas, tādējādi radot nesaskaņas tiesību turētāju starpā, atšķirības spektra piekļuves izmaksās un iespējamus traucējumus iekšējā tirgus darbībā.
- (33) Valstu robežas kļūst arvien maznozīmīgākas optimālas radiofrekvenču spektra izmantošanas noteikšanai. Radiofrekvenču spektra piekļuves tiesību sadrumstalota pārvaldība ierobežo ieguldījumus un inovācijas un traucē operatoriem un iekārtu ražotājiem izmantot apjomradītus ietaupījumus, tādā veidā neļaujot izveidot iekšējo tirgu elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, kam izmanto radiofrekvenču spektru.

⁽¹⁾ OV L 108, 24.4.2002., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 198, 27.7.2002., 49. lpp.

- (34) Būtu jāpanāk spektra elastīgāka pārvaldība un piekļuve spektram, izsniedzot atļaujas neatkarīgi no tehnoloģijas un pakalpojuma, lai spektra lietotāji varētu izvēlēties labākās tehnoloģijas un pakalpojumus, kas izmantojami frekvenču joslās, kuras attiecīgos valsts frekvenču piešķiruma plānos saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem ir deklarētas kā pieejamas elektronisko sakaru pakalpojumiem ("tehnoloģiju un pakalpojumu neitralitātes princips"). Tehnoloģiju un pakalpojumu administratīvā noteikšana būtu jāpiemēro vispārējās ieinteresētības mērķiem izšķirīgos gadījumos, tai vajadzētu būt skaidri pamatotai, un tā būtu regulāri jāpārskata.
- (35) Tehnoloģijas neitralitātes principa ierobežojumiem vajadzētu būt atbilstīgiem, un šādu ierobežojumu pamatā vajadzētu būt nepieciešamībai novērst kaitīgus traucējumus - piemēram, nosakot emisiju maskas un jaudas līmeņus - nodrošināt sabiedrības veselības aizsardzību, ierobežojot elektromagnētisko lauku ietekmi uz sabiedrību, nodrošināt pakalpojumu pareizu darbību atbilstošā pakalpojuma tehniskās kvalitātes līmenī, vienlaikus ne vienmēr liedzot iespēju tajā pašā spektrā izmantot vairāk nekā vienu pakalpojumu, nodrošināt spektra pareizu koplietošanu, jo īpaši tad, ja tā izmantošanai ir izsniegta tikai vispārējās atļaujas, nodrošināt spektra pilnvērtīgu izmantošanu vai sasniegt vispārējās ieinteresētības mērķi saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem.
- (36) Lai neradītu pretrunas ar iepriekš iegūtām tiesībām, radiofrekvenču spektra lietotājiem tāpat vajadzētu būt iespējai brīvi izvēlēties pakalpojumus, kurus tie vēlas piedāvāt spektrā, uz ko attiecas pārejas pasākumi. No otras puses, būtu jāatļauj pasākumi, kas pieprasa nodrošināt konkrētu pakalpojumu, lai sasniegtu skaidri noteiktus vispārējās ieinteresētības mērķus, piemēram, cilvēku drošība, vajadzība veicināt sociālo, reģionālo vai teritoriālo kohēziju vai radiofrekvenču spektra neefektīvas izmantošanas novēršana, ja šādi izņēmumi ir vajadzīgi un samērīgi. Minētajiem mērķiem būtu jāietver kultūru un valodu daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma veicināšanai, kā dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem. Izņemot gadījumus, kad tas ir vajadzīgs cilvēku drošībai, vai izņēmuma kārtā, lai sasniegtu vispārējās ieinteresētības mērķus, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, izņēmumi nedrīkstētu būt par cēloni konkrētiem ekskluzīvas izmantošanas pakalpojumiem, bet tiem būtu vienīgi jāpiešķir prioritāte šādiem pakalpojumiem, lai citi pakalpojumi vai tehnoloģijas varētu līdzāspastāvēt tajā pašā radiofrekvenču joslā, ciktāl tas iespējams.
- (37) Dalībvalstu kompetencē ir noteikt darbības jomu un būtību visiem izņēmumiem, kas attiecas uz kultūru un valodu daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma veicināšanu.
- (38) Tā kā radiofrekvenču spektra sadalījums konkrētām tehnoloģijām vai pakalpojumiem ir izņēmums no tehnoloģiju un pakalpojumu neitralitātes principa un ierobežo brīvību izvēlēties piedāvāto pakalpojumu vai izmantoto tehnoloģiju, visiem priekšlikumiem par šādu sadalījumu jābūt pārredzamiem, un ir jāriko to sabiedriskā apspriešana.
- (39) Elastīguma un efektivitātes interesēs valsts pārvaldes iestādes var atļaut spektra lietotājiem brīvi nodot vai iznomāt savas izmantošanas tiesības trešām personām. Tas nodrošinātu radiofrekvenču spektra novērtēšanu tirgū. Valsts pārvaldes iestādēm, ņemot vērā to pilnvaras nodrošināt spektra faktisku izmantošanu, būtu jārikojas, lai panāktu to, ka tirdzniecības dēļ netiek traucēta konkurence, spektram paliekot neizmantotam.
- (40) Tehnoloģiju un pakalpojumu neitralitātes un spēkā esošu spektra izmantošanas tiesību tirdzniecības ieviešanai var būt vajadzīgi pārejas noteikumi, tostarp pasākumi godīgas konkurences nodrošināšanai, jo jaunajā sistēmā dažiem spektra lietotājiem var pavēties iespēja konkurēt ar spektra lietotājiem, kuri spektra izmantošanas tiesības ir ieguvuši saskaņā ar daudz apgrūtinātākiem noteikumiem un nosacījumiem. Turpreti tad, ja tiesības vispārējās ieinteresētības mērķa sasniegšanas nolūkā ir piešķirtas, atkāpjoties no vispārējiem noteikumiem vai saskaņā ar kritērijiem, kas nav objektīvi, pārredzami, samērīgi un nediskriminējoši, šādu tiesību turētāju stāvoklis nedrīkstētu nepamatoti kaitēt viņu jaunajiem konkurentiem vairāk, nekā tas ir nepieciešams minētā vispārējās ieinteresētības mērķa vai cita saistīta vispārējās ieinteresētības mērķa sasniegšanai.
- (41) Lai veicinātu iekšējā tirgus darbību un atbalstītu pārrobežu pakalpojumu izveidi, ir jāpilnvaro Komisija numerācijas jomā paredzēt tehniskus īstenošanas pasākumus
- (42) Atļaujas, kas izsniegta uzņēmumiem, kuri nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus, un kas ļauj tiem iegūt piekļuvi sabiedriskam vai privātam īpašumam, ir būtisks faktors elektronisko komunikāciju tīklu vai jaunu tīkla elementu izveidei. Tāpēc nevajadzīgi sarežģītas un lēnas procedūras ceļa tiesību piešķiršanai var radīt ievērojamu šķērslī konkurences attīstībai. Tāpēc ir jāvienkāršo veids, kādā pilnvaroti uzņēmumi iegūst ceļa tiesības. Valsts pārvaldes iestādēm ir jābūt iespējai koordinēt ceļa tiesību iegūšanu, sniedzot attiecīgu informāciju savās tīmekļa vietnēs.

- (43) Ir jāpastiprina dalībvalstu pilnvaras attiecībā uz ceļa tiesību turētājiem, lai nodrošinātu jauna tīkla ierīkošanu vai paplašināšanu taisnīgā, efektīvā un videi nekaitīgā veidā un neatkarīgi no pienākuma, kas uzlikts operatoram ar būtisku ietekmi tirgū, proti, piešķirt piekļuvi tā elektronisko komunikāciju tīkliem. Iekārtu koplietošanas uzlabojumi var būtiski sekmēt konkurenci un mazināt uzņēmumu vispārējās finansālās un ar vidi saistītās izmaksas, kas tiem rodas, ierīkojot elektronisko sakaru infrastruktūru, jo īpaši saistībā ar jauniem piekļuves tīkliem. Valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu būt pilnvarām prasīt, lai uzņēmumi, kuriem ir tiesības uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts īpašuma vai privātīpašuma, atļauj šādu iekārtu vai īpašuma koplietošanu (tostarp fizisku līdzāsrašanos), lai sekmētu efektīvus ieguldījumus infrastruktūrā un veicinātu inovācijas, pēc atbilstīga sabiedriskās apspriešanās laikposma, kurā visām ieinteresētajām pusēm būtu jādod iespēja izteikt viedokli. Šādi koplietošanas vai koordinēšanas pasākumi var ietvert noteikumus par iekārtu vai īpašuma koplietošanas izmaksu sadali, un ar tiem būtu jānodrošina, ka attiecīgiem uzņēmumiem tiek pienācīgi atlīdzināts risks. Valsts pārvaldes iestādēm jo īpaši vajadzētu būt pilnvarām paredzēt tīkla elementu un saistītu iekārtu koplietošanu, piemēram, attiecībā uz kabeļu šahtām, stabiem, kabeļu akām, ārpus-telpu sadales punktiem, antenām, torņiem un citām atbalsta konstrukcijām, ēkām vai ēku ievadiem, kā arī to, ka labāk saskaņo inženiertehniskos būvdarbus. Kompetentajām iestādēm, jo īpaši vietējām iestādēm, sadarbībā ar valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu vienoties par atbilstīgām koordinācijas procedūrām, lai koordinētu valsts būvniecības līgumus un citas attiecīgas publiskās iekārtās vai īpašumos; šīs procedūras var ietvert arī procedūras, ar ko nodrošina, ka ieinteresētajām pusēm ir informācija par attiecīgām publiskām iekārtām vai īpašumiem un par notiekošiem un plānotiem valsts būvdarbiem, ka tās laikus ir informētas par šādiem darbiem un ka pēc iespējas tiek veicināta ilgtermiņa koplietošana.
- (44) Uzticama un droša informācijas nodošana elektronisko komunikāciju tīklos ieņem arvien nozīmīgāku vietu visā tautsaimniecībā un sabiedrībā. Sistēmas sarežģītība, tehniskas kļūmes vai cilvēku kļūdas, negadījumi vai uzbrukumi – tie visi var ietekmēt tās fiziskās infrastruktūras darbību un pieejamību, ar kuras palīdzību ES iedzīvotājiem tiek nodrošināti svarīgi pakalpojumi, tostarp e-pārvaldes pakalpojumi. Tāpēc valsts pārvaldes iestādēm ir jānodrošina publisko komunikāciju tīklu integritāte un drošība. Eiropas Tīklu un informācijas drošības aģentūrai (ENISA) ⁽¹⁾ būtu jāpiedalās, lai nodrošinātu augsta elektronisko komunikāciju drošības pakāpi, tostarp daloties pieredzē un sniedzot atzinumus, kā arī veicinot apmaiņu ar labāko praksi. Gan ENISA, gan valsts pārvaldes iestāžu rīcībā vajadzētu būt to pienākumu pildīšanai vajadzīgajiem līdzekļiem, tostarp pilnvarām saņemt pietiekamu informāciju, lai varētu novērtēt tīklu vai pakalpojumu drošības pakāpi, kā arī iegūt visaptverošus un ticamus datus par aktuāliem drošības incidentiem, kas ir būtiski ietekmējuši tīklu vai pakalpojumu darbību. Ņemot vērā to, ka atbilstīgas drošības pakāpes veiksmīga izvēle nav vienreizējs pasākums, bet gan nepārtraukts īstenošanas, pārskatīšanas un atjaunināšanas process, ir jāpieprasa elektronisko komunikāciju tīklu nodrošinātājiem un pakalpojumu sniedzējiem veikt pasākumus, lai aizsargātu to integritāti un drošību saskaņā ar novērtētajiem apdraudējumiem, ņemot vērā jaunākos sasniegumus šajā jomā.
- (45) Dalībvalstīm būtu jāparedz atbilstīgs sabiedriskās apspriešanās periods pirms īpašo pasākumu pieņemšanas, lai nodrošinātu, ka uzņēmumi, kas nodrošina sabiedriskos komunikāciju tīklus vai publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, veic vajadzīgos tehniskos un organizatoriskos pasākumus, lai pienācīgi pārvaldītu tīklu un pakalpojumu drošības risku vai lai nodrošinātu savu tīklu integritāti.
- (46) Ja ir jāpanāk vienošanās par kopīgām drošības prasībām, Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt tehniskus īstenošanas pasākumus, lai panāktu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu pienācīgu drošības pakāpi iekšējā tirgū. ENISA būtu jāiesaistās piemērotu tehnisku un organizatorisku drošības pasākumu saskaņošanā, nodrošinot speciālistu ieteikumus. Valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu būt pilnvarotām izdot saistošas instrukcijas par tehniskiem īstenošanas pasākumiem, kas pieņemti atbilstīgi Direktīvai 2002/21/EK (pamatdirektīva). Lai tās varētu veikt savus pienākumus, tām vajadzētu būt pilnvarotām izmeklēt neievērošanas gadījumus un piemērot sankcijas.
- (47) Lai nodrošinātu to, ka elektronisko komunikāciju tirgos nenotiek konkurences kroplošana vai ierobežošana, valsts pārvaldes iestādēm būtu jāspēj veikt pasākumus, lai novērstu ievērojamas ietekmes tirgū izmantošanu no viena tirgus uz citu - cieši saistītu - tirgu. Vajadzētu būt skaidri noteiktam, ka uzņēmumu, kuram ir ievērojama ietekme pirmajā tirgū, var uzskatīt par tādu, kuram ir ievērojama ietekme otrajā tirgū, vienīgi tad, ja saites starp abiem tirgiem ir tādas, kas ļauj ietekmi pirmajā tirgū izmantot otrajā tirgū, un ja otrais tirgus ir pakļauts *ex ante* regulēšanai saskaņā ar kritērijiem, kas noteikti Ieteikumā par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 460/2004 (OV L 77, 13.3.2004., 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 2003. gada 11. februāra Ieteikums par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem elektronisko sakaru nozarē, kuros var būt nepieciešams *ex ante* regulējums saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (OV L 114, 8.5.2003., 45. lpp.).

- (48) Lai tirgus dalībnieki varētu rēķināties ar noteiktību regulatīvo nosacījumu jomā, jānosaka termiņš tirgus analīzes veikšanai. Ir svarīgi veikt regulāras tirgus analīzes pieņemamā un piemērotā termiņā. Nosakot šo termiņu, būtu jāņem vērā tas, vai iepriekš ir veikta konkrētā tirgus analīze un vai par to ir pienācīgi paziņots. Ja valsts pārvaldes iestāde neveic tirgus analīzi noteiktajā termiņā, tas var apdraudēt iekšējo tirgu, un parastās pārkāpumu procedūras var laikus neradīt vēlamo efektu. Tomēr attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei būtu jādod iespēja lūgt palīdzību BEREC, lai pabeigtu tirgus analīzi. Piemēram, šādu palīdzību var īstenot kā īpašu darba grupu, kurā ir citu valsts pārvaldes iestāžu pārstāvji.
- (49) Sakarā ar tehnoloģiskās inovācijas augsto līmeni un izteikto dinamiku elektronisko komunikāciju nozares tirgos ir jānodrošina regulējuma ātra, koordinēta un saskaņota pielāgošana Kopienas līmenī, jo pieredze liecina, ka atšķirības veidā, kā valsts pārvaldes iestādes īsteno ES tiesisko regulējumu, var radīt šķēršļus iekšējā tirgus attīstībai.
- (50) Nozīmīgs uzdevums, kas uzticēts BEREC, ir vajadzības gadījumā pieņemt atzinumus par pārrobežu domstarpībām. Tāpēc valsts pārvaldes iestādēm šādos gadījumos būtu jāņem vērā ikviens BEREC atzinums.
- (51) ES tiesiskā regulējuma īstenošanā gūtā pieredze liecina, ka spēkā esošie noteikumi, ar kādiem valsts pārvaldes iestādes ir pilnvarotas piemērot sankcijas, nav izrādījušies pietiekams stimuls ievērot regulējuma prasības. Paredzot pienācīgas izpildes pilnvaras, var panākt ES tiesiskā regulējuma savlaicīgu īstenošanu un tādējādi veicināt regulējuma noteiktību, kas ir svarīgs ieguldījumu stimuls. Visam tiesiskajam regulējumam ir raksturīgs tas, ka trūkst pilnvērtīga mehānisma rīcībai noteikumu neievērošanas gadījumos. Tāpēc ieviešot Direktīvā 2002/21/EK (pamatdirektīva) jaunu noteikumu par to, kā rīkoties pamatdirektīvas vai īpašo direktīvu noteikumu pārkāpuma gadījumā, ir jānodrošina tas, ka visā ES tiesiskajā regulējumā tiek piemēroti konsekventi un saskaņīgi principi noteikumu izpildei un sankciju piemērošanai par pārkāpumiem.
- (52) Spēkā esošajā ES tiesiskajā regulējumā ir iekļauti konkrēti noteikumi, lai veicinātu pāreju no 1998. gada vecā tiesiskā regulējuma uz 2002. gada jauno regulējumu. Šī pāreja ir pabeigta visās dalībvalstīs, un minētie noteikumi būtu jāatceļ, jo tie ir kļuvuši lieki.
- (53) Būtu vienlaikus jāveicina gan efektīvi ieguldījumi, gan konkurence, lai palielinātu ekonomikas izaugsmi, inovācijas un patērētāju izvēli.
- (54) Konkurenci vislabāk var stiprināt ar ekonomiski efektīva līmeņa ieguldījumiem jaunā un jau esošā infrastruktūrā, tos vajadzības gadījumā papildinot ar regulējumu, lai panāktu efektīvu konkurenci mazumtirdzniecības pakalpojumos. Ar infrastruktūru saistītas konkurences efektīvs līmenis ir infrastruktūras dublēšanas pakāpe, pie kādas var pamatoti gaidīt, ka ieguldītāji gūs taisnīgu peļņu atbilstīgi pamatotām izredzēm attiecībā uz tirgus daļu izmaiņām.
- (55) Nosakot pienākumus saistībā ar piekļuvi jaunām un uzlabotām infrastruktūrām, valstu pārvaldes iestādēm būtu jānodrošina, ka piekļuves nosacījumi atspoguļo ieguldīšanas lēmuma pamatā esošos apstākļus, ņemot vērā, *inter alia*, izvēšanas izmaksas, jauno produktu un pakalpojumu ieviešanas paredzamo tempu un mazumtirdzniecības cenu paredzamos līmeņus. Turklāt, lai ieguldītājiem nodrošinātu plānošanas noteiktību, valstu pārvaldes iestādēm vajadzētu būt iespējai attiecīgā gadījumā noteikt piekļuves noteikumus un nosacījumus, kas attiecīgajos pārskata periodos ir konsekventi. Šādos noteikumos un nosacījumos var iekļaut cenu noteikšanas pasākumus, kas ir atkarīgi no līguma apjoma vai ilguma saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, ja šādiem pasākumiem nav diskriminējošas ietekmes. Jebkādiem paredzētajiem piekļuves nosacījumiem būtu jārespektē vajadzība nodrošināt pakalpojumu efektīvu konkurenci patērētājiem un uzņēmumiem.
- (56) Novērtējot piemērojamo pienākumu un nosacījumu samērīgumu, valstu pārvaldes iestādēm būtu jāņem vērā atšķirīgie konkurences apstākļi, kādi ir attiecīgās dalībvalsts dažādos apgabalos.
- (57) Piemērojot tiesiskās aizsardzības līdzekļus ar mērķi kontrolēt cenas, valstu pārvaldes iestādēm būtu jācenšas ļaut ieguldītājam konkrētā ieguldījumu projektā gūt taisnīgu peļņu. Jo īpaši var pastāvēt ar ieguldījumu projektiem saistīti riski, kas raksturīgi jauniem piekļuves tīkliem tādu produktu atbalstam, kuru pieprasījums ieguldījuma veikšanas laikā ir neskaidrs.
- (58) Jebkādam saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 19. panta 1. punktu pieņemtam Komisijas lēmumam būtu jāattiecas vienīgi uz regulējuma principiem, pieejām un metodoloģijām. Lai novērstu šaubas, tajā nedrīkstētu precizēt aspektus, kuriem parasti būs jāatspoguļo attiecīgās valsts apstākļi, un ar to nedrīkstētu aizliegt alternatīvas pieejas, par kurām pamatoti var gaidīt, ka to ietekme būs līdzvērtīga. Šādam lēmumam vajadzētu būt samērīgam, un tam nevajadzētu nekādi ietekmēt valstu pārvaldes iestāžu lēmumus, kuri nerada šķēršļus iekšējam tirgum.

- (59) Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) I pielikumā ir norādīts saraksts ar tirgiem, kuri jāiekļauj leteikumā par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem, kuros var būt vajadzīgs *ex ante* regulējums. Šis pielikums būtu jāatceļ, jo ir izpildīts tā mērķis, proti, nodrošināt pamatu leteikuma par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem sākotnējās redakcijas sagatavošanai.
- (60) Jauniem dalībniekiem pieņemamā laikposmā varētu nebūt ekonomiski izdevīgi pilnīgi vai daļēji dublēt vēsturiskā operatora vietējo piekļuves tīklu. Šajā sakarā, piešķirot atsevišķu piekļuvi tādu operatoru vietējai sakaru līnijai vai apakšlīnijai, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, varētu veicināt ienākšanu tirgū un palielināt konkurenci platjoslas piekļuves mazumtirdzniecības tirgos. Apstākļos, ja atsevišķa piekļuve vietējai sakaru līnijai vai apakšlīnijai nav tehniski vai ekonomiski iespējama, var piemērot atbilstīgus pienākumus attiecībā uz tādu netaustāmu vai virtuālu tīkla piekļuvi, kas nodrošina līdzvērtīgu funkcionalitāti.
- (61) Funkcionālo nošķiršanu, kad vertikāli integrētam operatoram pieprasa izveidot uzņēmējdarbības vienības, kuru darbība ir nošķirta, veic ar mērķi panākt pilnīgi līdzvērtīgu piekļuves produktu piedāvājumu visiem nākamajiem tirgus posma operatoriem, tostarp paša operatora vertikāli integrētajām struktūrvienībām, kas darbojas nākamajā tirgus posmā. Funkcionālā nošķiršana var uzlabot konkurenci vairākos konkrētajos tirgos, ievērojami samazinot diskrimināciju veicinošos faktorus un atvieglojot nediskriminēšanas noteikumu izpildes pārbaudīšanu un panākšanu. Izņēmuma gadījumos funkcionālā nošķiršana var būt pamatots tiesiskās aizsardzības līdzeklis, ja vairākos attiecīgajos tirgos vēl joprojām nav izdevies panākt faktiski nediskriminējošu attieksmi un ja ir mazas izredzes vai nav izredžu panākt infrastruktūras konkurenci pieņemamā laikā pēc tam, kad ir izmēģināts viens vai vairāki tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kuri iepriekš tika uzskatīti par piemērotiem. Tomēr ir ļoti svarīgi nodrošināt to, ka, pieprasot funkcionālo nošķiršanu, tiek saglabāti faktori, kas rosina attiecīgo uzņēmumu ieguldīt tīkla attīstībā, un netiek radīta iespējama negatīva ietekme uz patērētāju labklājību. Tas prasa veikt dažādu ar piekļuves tīklu saistītu konkrēto tirgu koordinētu analīzi saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantā izklāstīto tirgus analīzes procedūru. Veicot tirgus analīzi un sīki izstrādājot attiecīgo tiesiskās aizsardzības līdzekli, valsts pārvaldes iestādēm īpaši būtu jāņem vērā produkti, kuru pārvaldība jāuztic atsevišķām uzņēmējdarbības vienībām, ievērojot tīkla paplašināšanas apjomu un tehnoloģiskā progresa pakāpi, kas var būtiski ietekmēt fiksēto un bezvadu pakalpojumu savstarpējo aizstājamību. Lai novērstu konkurences traucēšanu iekšējā tirgū, ierosinājumus par funkcionālo nošķiršanu iepriekš būtu jāapstiprina Komisijai.
- (62) Funkcionālās nošķiršanas īstenošana nedrīkst traucēt piemērotu mehānismu izveidi dažādu nošķirto uzņēmējdarbības vienību koordinācijai, lai nodrošinātu to, ka tiek aizsargātas mātesuzņēmuma ekonomiskās un pārvaldības uzraudzības tiesības.
- (63) Turpmāka elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu iekšējā tirgus integrācija prasa ciešāk koordinēt *ex ante* regulējuma piemērošanu, kas paredzēts ES regulējumā attiecībā uz elektroniskajām komunikācijām.
- (64) Ja vertikāli integrēts uzņēmums nolēmj nodot ievērojamu daļu vietējā piekļuves tīkla aktīvu vai visus minētos aktīvus atsevišķai uzņēmējdarbības vienībai, kam ir cits īpašnieks, vai izveidot atsevišķu uzņēmējdarbības vienību, kas darbojas ar piekļuves produktiem, valsts pārvaldes iestādei ir jānovērtē plānotā darījuma ietekme uz visiem pašreizējiem pienākumiem, kas regulēšanas vajadzībām uzlikti vertikāli integrētam operatoram, lai nodrošinātu jaunās kārtības atbilstību Direktīvai 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) un Direktīvai 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva). Attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei ir jāveic jauna to tirgu analīze, kurā darbojas nošķirtā uzņēmējdarbības vienība, un attiecīgi jāuzliek, jāsauglabā, jāmaina vai jāatceļ minētie pienākumi. Šajā nolūkā valsts pārvaldes iestādei ir jābūt iespējai pieprasīt informāciju no uzņēmuma.
- (65) Kaut gan zināmos apstākļos valsts pārvaldes iestādei ir lietderīgi uzlikt pienākumus operatoriem, kuriem nav būtiskas ietekmes tirgū, lai izpildītu tādos mērķus kā pakalpojumu savstarpēja savienojamība un savietojamība, tomēr ir jānodrošina tas, ka šāds pienākums uzlikt saskaņā ar ES tiesisko regulējumu un jo īpaši ar tajā paredzētajām paziņošanas procedūrām.
- (66) Komisijai vajadzētu būt pilnvarotai pieņemt īstenošanas pasākumus, ņemot vērā vajadzību pielāgot tirgus un tehnoloģiju attīstībai I pielikumā izklāstītos nosacījumus par piekļuvi ciparu televīzijas un radio pakalpojumiem. Tas pats attiecas arī uz II pielikumā iekļauto obligāto kritēriju sarakstu, kas ir jāpublisko, lai izpildītu noteikumu par pārredzamību.
- (67) Atvieglojot tirgus dalībnieku piekļuvi radiofrekvenču resursiem, tiks novērsti šķēršļi ienākšanai tirgū. Turklāt tehnoloģiskā progresa rezultātā mazinās kaitīgu traucējumu risks konkrētās frekvenču joslās, un tāpēc mazinās vajadzība iegūt individuālas izmantošanas tiesības. Tāpēc elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošināšanai lietotā radiofrekvenču spektra izmantošanas nosacījumi jāiekļauj vispārējās atļaujas, ja vien, ņemot vērā spektra izmantošanu, aizsardzībai pret kaitīgiem traucējumiem, pakalpojuma kvalitātes nodrošināšanai, efektīvu spektra izmantošanas nodrošināšanai vai konkrēta vispārējās ieinteresētības mērķa sasniegšanai nav vajadzīgas individuālas tiesības. Lēmumi par individuālu tiesību nepieciešamību ir jāpieņem pārredzamā un samērīgā veidā.

- (68) Ieviešot pakalpojumu un tehnoloģiju neitralitātes prasības attiecībā uz lietošanas tiesību piešķiršanu, vienlaikus nodrošinot iespējas nodot tiesības uzņēmumu starpā, būtu jāpalielina brīvība un līdzekļi izplatīt elektronisko sakaru pakalpojumus sabiedrībai, tādā veidā veicinot arī vispārējās ieinteresētības mērķu sasniegšanu. Tomēr dažus vispārējo interešu pienākumus, kas apraides organizācijām uzlikti attiecībā uz audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu sniegšanu, var likt piemērot konkrētus lietošanas tiesību piešķiršanas kritērijus, ja šķiet būtiski sasniegt konkrētu vispārējās ieinteresētības mērķi, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem. Procedūrām, kas saistītas ar vispārējās ieinteresētības mērķu sasniegšanu, jebkuros apstākļos ir jābūt pārredzamām, objektīvām, samērīgām un nediskriminējošām.
- (69) Ir jānosaka netirgojamu individuālo izmantošanas tiesību derīguma termiņš, ņemot vērā to, ka tās ierobežo brīvu piekļuvi radiofrekvencēm. Ja izmantošanas tiesībās ir iekļauts noteikums par to termiņa pagarināšanu, valsts kompetentajām iestādēm vispirms ir jāveic pārskatīšana, kura ietver sabiedrisko apspriešanu, ņemot vērā tirgus, pārklājuma un tehnoloģiju attīstību. ņemot vērā to, ka spektrs ir ierobežots resurss, ir regulāri jāpārskata uzņēmumiem piešķirtās individuālās tiesības. Veicot minēto pārskatīšanu, valsts kompetentajām iestādēm ir jāpanāk līdzsvars starp tiesību turētāju interesēm un vajadzību veicināt radiofrekvenču spektra tirdzniecības ieviešanu, kā arī spektra elastīgāku izmantošanu, iespējami vairāk izsniedzot vispārējās atļaujas.
- (70) Maznozīmīgi tiesību un pienākumu grozījumi ir tādi grozījumi, kuri ir galvenokārt administratīvi, nemaina vispārējo atļauju būtiskās iezīmes un individuālās izmantošanas tiesības un tādējādi nevar radīt salīdzinošas priekšrocības citiem uzņēmumiem.
- (71) Valsts kompetentām iestādēm ir jābūt pilnvarotām panākt radiofrekvenču spektra faktisku izmantošanu un gadījumos, kad spektra resursi netiek izmantoti, rīkoties tā, lai novērstu izmantošanas tiesību uzkrāšanu, kas kavē konkurenci un varētu traucēt jauna dalībnieka ienākšanu tirgū.
- (72) Valsts pārvaldes iestādēm vajadzētu būt tiesīgām efektīvi rīkoties, lai pārraudzītu un panāktu ar vispārējām atļaujām vai izmantošanas tiesībām saistītu noteikumu un nosacījumu ievērošanu, tostarp tiesīgām piemērot efektīvas finansīalas vai administratīvas sankcijas par šo noteikumu un nosacījumu pārkāpumiem.
- (73) Nosacījumos, kurus var piemērot atļaujām, būtu jāiekļauj konkrēti nosacījumi, ar kuriem reglamentē pieejamību lietotājiem ar invaliditāti un nepieciešamību valsts iestādēm un ārkārtas situāciju dienestiem sazināties savā starpā un ar plašu sabiedrību pirms lielām katastrofām, to laikā un pēc tām. Tāpat, ņemot vērā tehnisko inovāciju nozīmību, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai izsniegt atļaujas spektra izmantošanai eksperimentālos nolūkos, paredzot tajās īpašus ierobežojumus un nosacījumus, kurus pamato šādu tiesību eksperimentālais raksturs.
- (74) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 2887/2000 (2000. gada 18. decembris) par neierobežotu piekļuvi vietējai sakaru līnijai ⁽¹⁾ bija lietderīga tirgus atvēršanas sākotnējā posmā. Direktīvā 2002/21/EK (pamatdirektīva) Komisija ir aicināta pārraudzīt pāreju no 1998. gada tiesiskā regulējuma uz 2002. gada regulējumu un piemērotā brīdī ierosināt priekšlikumus par minētās regulas atcelšanu. Saskaņā ar 2002. gada regulējumu valsts pārvaldes iestādēm ir pienākums analizēt vairumtirdzniecības tirgu atsaistītai piekļuvei metāla vadu līnijām un apakšlīnijām platjoslas un balss pakalpojumu nodrošināšanai, kā noteikts leteikumā par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem. Tā kā visas dalībvalstis vismaz vienreiz ir veikušas šā tirgus analīzi un ir ieviesti attiecīgie pienākumi, kuru pamatā ir 2002. gada regulējums, Regula (EK) Nr. 2887/2000 ir kļuvusi nevajadzīga, un tāpēc tā būtu jāatceļ.
- (75) Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva), Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) un Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva) īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽²⁾.
- (76) Jo īpaši Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt ieteikumus un/vai īstenošanas pasākumus attiecībā uz paziņojumiem saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 7. pantu; saskaņošanu spektra un numerācijas jomā, kā arī ar tīklu un pakalpojumu drošību saistītos jautājumos; attiecīgo produktu un pakalpojumu tirgu noteikšanu; vairāku valstu tirgu noteikšanu; standartu ieviešanu un tiesiskā regulējuma noteikumu saskaņotu piemērošanu. Tāpat Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt īstenošanas pasākumus, lai Piekļuves direktīvas I un II pielikumu pielāgotu tirgus un tehnoloģijas attīstībai. Šie pasākumi, kuri ir vispārīgi un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus minēto direktīvu elementus, *inter alia*, pievienojot jaunus nebūtiskus elementus, ir jāpieņem saskaņā ar Lēmuma 1999/468/EK 5.a pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru,

⁽¹⁾ OV L 336, 30.12.2000., 4. lpp.

⁽²⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

2. Direktīvas 2. pantu groza šādi:

1. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/21/EK (pamatdirektīva)

Ar šo Direktīvu 2002/21/EK groza šādi.

1. Direktīvas 1. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Ar šo direktīvu izveido saskaņotu regulējumu elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, elektronisko komunikāciju tīkliem, saistītajām iekārtām un saistītajiem pakalpojumiem, kā arī konkrētiem termināliekārtu aspektiem attiecībā uz piekļuves atvieglošanu lietotājiem ar invaliditāti. Tajā nosaka valsts pārvaldes iestāžu uzdevumus un izveido procedūru kopumu, lai nodrošinātu tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu visā Kopienā.”;

b) iekļauj šādu punktu:

“3.a Pasākumi, ko dalībvalstis veic attiecībā uz lietotāju piekļuvi pakalpojumiem un lietojumprogrammām vai to lietošanu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus, respektē fizisko personu pamattiesības un pamatbrīvības, kas garantētas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā, un Kopienas tiesību aktu vispārīgajiem principiem.

Jebkuru no minētajiem pasākumiem attiecībā uz lietotāju piekļuvi pakalpojumiem un lietojumprogrammām vai to lietošanu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus, kurš varētu ierobežot šīs pamattiesības un pamatbrīvības, var veikt vienīgi tad, ja tas ir piemērots, samērīgs un vajadzīgs demokrātiskā sabiedrībā, un uz to īstenošanu attiecināta piemērotas aizsardzības pasākumus atbilstīgi Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai un Kopienas tiesību aktu vispārīgajiem principiem, tostarp efektīvu tiesisko aizsardzību un taisnīgu tiesu. Tādējādi šos pasākumus var veikt vienīgi tad, ja tiek pienācīgi respektēts nevainīguma prezumpcijas princips un tiesības uz privātumu. Nodrošina iepriekšēju taisnīgu un objektīvu procedūru, tostarp iesaistītās personas vai iesaistīto personu tiesības tikt uzklautām, ņemot vērā vajadzību pienācīgi pamatotos gadījumos nodrošināt atbilstīgus apstākļus un procedūras pasākumus atbilstīgi Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai. Garantē tiesības uz efektīvu un savlaicīgu tiesas izskatīšanu.”

a) panta a) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“a) “elektronisko sakaru tīkls” ir pārraides sistēma un, attiecīgos gadījumos, komutācijas vai maršrutizācijas ierīces un citi resursi, tostarp tīkla pasīvie elementi, kas ļauj signālus pārraidīt pa vadiem, pa radio, ar optiskiem vai citiem elektromagnētiskiem līdzekļiem, ietverot satelīta tīklus, fiksētus (ķēdes un pakešu tīklu, tostarp internetu) un mobilo zemes sakaru tīklus, elektrības kabeļu sistēmas, ciktāl tās ir izmantotas, lai pārraidītu signālus, tīklus, ko izmanto radio un televīzijas apraidei, un kabeļu televīzijas tīklus, neatkarīgi no pārraidītas informācijas tipa;”;

b) panta b) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“b) “vairāku valstu tirgi” ir tirgi, kas noteikti saskaņā ar 15. panta 4. punktu un kas aptver Kopienas vai ievērojamu tās daļu, kura atrodas vairāk nekā vienā dalībvalstī;”;

c) panta d) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“d) “publiskais komunikāciju tīkls” ir elektronisko komunikāciju tīkls, ko pilnībā vai galvenokārt izmanto, lai nodrošinātu publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus, kuri atbalsta informāciju pārraidīšanu starp tīkla pieslēguma punktiem;”;

d) iekļauj šādu punktu:

“da) “tīkla pieslēguma punkts (NTP)” ir fizisks punkts, kurā abonents tiek nodrošināts ar piekļuvi publiskam sakaru tīklam; gadījumā, ja tīkli iekļauj komutāciju vai maršrutizāciju, tīkla pieslēguma punktu (NTP) nosaka, izmantojot īpašu tīkla adresi, kas var būt saistīta ar abonenta numuru vai vārdu;”;

e) panta e) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“e) “saistītās iekārtas” ir saistītie pakalpojumi, fiziskā infrastruktūra un citas iekārtas vai elementi, kas saistīti ar elektronisko sakaru tīklu un/vai ar elektronisko sakaru pakalpojumu un kas pieļauj un/vai atbalsta pakalpojumu nodrošināšanu ar minētā tīkla un/vai pakalpojuma palīdzību, vai kam ir minētajām darbībām vajadzīgais potenciāls, un tās, cita starpā, ietver ēkas vai ievadus ēkās, ēku iekšējo instalāciju, antenas, torņus un citas atbalsta konstrukcijas, kabeļu šahtas, cauruļvadus, stabus, kabeļu akas un sadales punktus;”;

f) iekļauj šādu punktu:

“ea) “saistītie pakalpojumi” ir pakalpojumi, kas saistīti ar elektronisko sakaru tīklu un/vai ar elektronisko sakaru pakalpojumu un kas pieļauj un/vai atbalsta pakalpojumu nodrošināšanu ar minētā tīkla un/vai pakalpojuma palīdzību, vai kam ir minētajām darbībām vajadzīgais potenciāls; tie cita starpā ietver numuru translācijas sistēmas vai līdzvērtīgas funkcionalitātes sistēmas, nosacītās piekļuves sistēmas un elektroniskos programmu ceļvežus, kā arī citus pakalpojumus, piemēram, identifikācijas, atrašanās vietas noteikšanas un klātbūtnes noteikšanas pakalpojumus;”

g) panta l) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“l) “īpašās direktīvas” ir Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva), Direktīva 2002/19/EK (Piekļuves direktīva), Direktīva 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (*);

(*) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.”;

h) pievieno šādus punktus:

“q) “spektra sadalījums” ir noteikta frekvenču spektra vai numuru sērijas atvēlēšana vienam vai vairākiem radiosakaru pakalpojumu veidiem, vajadzības gadījumā paredzot konkrētus nosacījumus;

r) “kaitīgi traucējumi” ir traucējumi, kas apdraud radionavigācijas pakalpojuma vai citu drošības pakalpojumu sniegšanu vai kas citādi nopietni pasliktina, traucē vai vairākkārt pārtrauc radiosakaru pakalpojumu, kuru sniedz saskaņā ar piemērojamajiem starptautiskiem, Kopienas vai valsts tiesību aktiem;

s) “zvans” ir savienojums, kuru nodrošina ar publiski pieejamu elektronisko sakaru pakalpojumu, kas dara iespējamu abpusēju balss saziņu.”

3. Direktīvas 3. pantu groza šādi:

a) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestādes savas pilnvaras īsteno objektīvi, pārskatāmi un savlaicīgi. Dalībvalstis nodrošina valsts pārvaldes iestādēm pienācīgus finanšu resursus un cilvēkresursus tām uzticēto uzdevumu izpildei.”;

b) iekļauj šādus punktus:

“3.a Neskarot 4. un 5. punkta noteikumus, valsts pārvaldes iestādes, kas ir atbildīgas par *ex ante* tirgus regulēšanu vai uzņēmumu domstarpību atrisināšanu saskaņā ar šās direktīvas 20. vai 21. pantu, rīkojas neatkarīgi un neprasa un nepieņem norādījumus no citas iestādes, īstenojot tai uzticētos uzdevumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ar ko īsteno Kopienas tiesības. Tas neliedz veikt pārraudzību saskaņā ar valsts konstitucionālajām tiesībām. Tikai pārsūdzības iestādes, kas izveidotas saskaņā ar 4. pantu, ir pilnvarotas apturēt vai atcelt valsts pārvaldes iestāžu lēmumus. Dalībvalstis nodrošina to, ka šā punkta pirmajā daļā minēto valsts pārvaldes iestādes vadītāju vai, attiecīgā gadījumā, tās koleģiālās iestādes locekļus, kura pilda šos pienākumus pirmajā daļā minētajā valsts pārvaldes iestādē, vai viņu aizstājējus var atlaist tikai tad, ja viņi vairs neatbilst nosacījumiem, kas vajadzīgi, lai pildītu valsts tiesību aktos iepriekš noteiktos pienākumus. Lēmumu par attiecīgās valsts pārvaldes iestādes vadītāja vai, attiecīgā gadījumā, tās koleģiālās iestādes locekļu, kura pilda šos pienākumus, vai viņu aizstājēju atlaišanu publicē atlaišanas dienā. Atlaistajam valsts pārvaldes iestādes vadītājam vai, attiecīgā gadījumā, tās koleģiālās iestādes locekļiem, kura pilda šos pienākumus, sniedz atlaišanas pamatojumu, un viņiem ir tiesības lūgt tā publicēšanu (ja citādi tas netiktu publicēts), un šādā gadījumā to publicē.

Dalībvalstis nodrošina punkta pirmajā daļā minētajām valsts pārvaldes iestādēm atsevišķus gada budžetus. Budžetus dara zināmus atklātībai. Dalībvalstis nodrošina arī to, ka valstu pārvaldes iestāžu rīcībā ir pietiekami finanšu resursi un cilvēkresursi, lai tās varētu aktīvi iesaistīties un sniegt ieguldījumu Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādes (BEREC) darbā (*).

3.b Dalībvalstis nodrošina, lai attiecīgās valstu pārvaldes iestādes aktīvi atbalstītu BEREC mērķus veicināt labāku regulatīvo koordinēšanu un saskaņotību.

3.c Dalībvalstis nodrošina, ka valsts pārvaldes iestādes, pieņemot lēmumus attiecībā uz savas valsts tirgu, maksimāli ņem vērā BEREC pieņemtos atzinumus un kopējās nostājas.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1211/2009 (2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC) un biroju.”

4. Direktīvas 4. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka valstī darbojas efektīvs mehānisms, lai jebkuram lietotājam vai uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus un ko ir ietekmējis valsts pārvaldes iestādes lēmums, būtu tiesības pārsūdzēt lēmumu pārsūdzības iestādē, kas ir neatkarīga no iesaistītajām pusēm. Šai iestādei, kas var būt tiesa, ir attiecīga lietpratība, lai tā varētu efektīvi pildīt savas funkcijas. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiek pienācīgi ņemti vērā lietas apstākļi un ka ir izveidots efektīvs pārsūdzības mehānisms.

Kamēr nav zināms pārsūdzības rezultāts, valsts pārvaldes iestādes lēmums paliek spēkā, ja vien saskaņā ar valsts tiesību aktiem netiek noteikti pagaidu pasākumi.”;

b) pievieno šādu punktu:

“3. Dalībvalstis apkopo informāciju par pārsūdzību vispārējo būtību, iesniegto pārsūdzību skaitu, pārsūdzības procesu ilgumu un to lēmumu skaitu, ar ko nosaka pagaidu pasākumus. Dalībvalstis sniedz minēto informāciju Komisijai un BEREC pēc attiecīgās iestādes pamatojuma lūguma.”

5. Direktīvas 5. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, sniedz visu informāciju, tostarp finanšu informāciju, kura nepieciešama valsts pārvaldes iestādēm, lai tās varētu panākt atbilstību šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumiem vai saskaņā ar tām pieņemtiem lēmumiem. Jo īpaši valsts pārvaldes iestādēm ir tiesības pieprasīt, lai šie uzņēmumi sniedz informāciju par tīklu vai pakalpojumu turpmāku attīstību, kas varētu ietekmēt vairumtirdzniecības pakalpojumus, kurus tie dara pieejamus konkurentiem. Uzņēmumiem, kam ir būtiska tirgus ietekme vairumtirdzniecības tirgos, var arī pieprasīt sniegt grāmatvedības datus par mazumtirdzniecības tirgiem, kas ir saistīti ar minētajiem vairumtirdzniecības tirgiem.

Uzņēmumi pēc pieprasījuma nekavējoties sniedz šādu informāciju, ievērojot valsts pārvaldes iestādes norādītos termiņus un detalizētības pakāpi. Valsts pārvaldes iestādes pieprasītā informācija ir samērīga ar iestādes veicamo uzdevumu. Valsts pārvaldes iestāde norāda iemeslus, kas pamato informācijas pieprasījumu un rīkojas ar minēto informāciju saskaņā ar 3. punktu.”

6. Direktīvas 6. un 7. pantu aizstāj ar šādiem pantiem:

“6. pants

Apspriešanas un pārredzamības mehānisms

Izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas 7. panta 9. punkts, 20. vai 21. pants, dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestādes dod ieinteresētajām pusēm iespēju pieņemtā termiņā izteikt komentārus par pasākuma projektu, ja minētās iestādes plāno saskaņā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām veikt pasākumus, vai arī plāno noteikt ierobežojumus saskaņā ar 9. panta 3. punktu un 9. panta 4. punktu, un kam ir būtiska ietekme uz konkrēto tirgu.

Valsts pārvaldes iestādes dara zināmas valstī piemērojamās apspriešanas procedūras.

Dalībvalstis nodrošina vienota informācijas centra izveidi, ar kura starpniecību ir pieejamas visas pašreizējās apspriešanas.

Valsts pārvaldes iestāde publisko apspriešanas rezultātus, izņemot gadījumus, kad informācija ir konfidenciāla saskaņā ar Kopienas un valsts tiesību aktiem par uzņēmējdarbības konfidencialitāti.

7. pants

Elektronisko komunikāciju iekšējā tirgus konsolidācija

1. Pildot uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām, valsts pārvaldes iestādes maksimāli ņem vērā 8. pantā izklāstītos mērķus, ciktāl tie attiecas uz iekšējā tirgus darbību.

2. Valsts pārvaldes iestādes, pārskatāmi sadarbojoties savā starpā un ar Komisiju un BEREC, veicina iekšējā tirgus attīstību, lai nodrošinātu šīs direktīvas un īpašo direktīvu noteikumu konsekventu piemērošanu visās dalībvalstīs. Tālab tās jo īpaši sadarbojas ar Komisiju un BEREC, lai noteiktu instrumentus un tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas ir vislabāk piemēroti konkrētu situāciju risināšanai tirgū.

3. Izņemot gadījumus, kad saskaņā ar 7.b pantu pieņemtajos ieteikumos vai pamatnostādnēs ir paredzēts citādi, ja valsts pārvaldes iestāde pēc 6. pantā minētās apspriešanas beigām plāno veikt pasākumu:

a) uz ko attiecas šīs direktīvas 15. vai 16. pants vai Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 5. vai 8. pants; un

- b) kas ietekmētu tirdzniecību starp dalībvalstīm,

tā saskaņā ar 5. panta 3. punktu pasākuma projektu vienlaikus dara pieejamu Komisijai, BEREC un valsts pārvaldes iestādēm citās dalībvalstīs, pievienojot pasākuma pamatojumu, un informē par to Komisiju, BEREC un pārējās valsts pārvaldes iestādes. Valsts pārvaldes iestādes, BEREC un Komisija viena mēneša laikā var iesniegt komentārus attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei. Viena mēneša termiņu nevar pagarināt.

4. Ja plānotā pasākuma, uz kuru attiecas 3. punkts, mērķis ir:

- a) noteikt konkrētu tirgu, kas nav viens no tirgiem, kuri norādīti ieteikumā saskaņā ar 15. panta 1. punktu; vai
- b) saskaņā ar 16. panta 3., 4. vai 5. punktu pieņemt lēmumu par to, vai uzņēmumu atzīt vai neatzīt par tādu, kam atsevišķi vai kopā ar citiem ir būtiska ietekme tirgū,

un šis pasākums ietekmētu tirdzniecību starp dalībvalstīm, un ja Komisija ir norādījusi valsts pārvaldes iestādei, ka tā uzskata, ka plānotais pasākums radītu šķērsli vienotajam tirgum vai ka tai ir radušās nopietnas šaubas par tā saderību ar Kopienas tiesību aktiem un jo īpaši 8. pantā minētajiem mērķiem, pasākuma projektu nepieņem vēl divus mēnešus. Šo termiņu nevar pagarināt. Komisija šādā gadījumā informē pārējās valsts pārvaldes iestādes par tās iebildumiem.

5. Šā panta 4. punktā minētajā divu mēnešu termiņā Komisija var:

- a) pieņemt lēmumu, ar ko prasa, lai attiecīgā valsts pārvaldes iestāde atcelt pasākuma projektu; un/vai
- b) pieņemt lēmumu atcelt atrunas attiecībā uz 4. punktā minēto pasākuma projektu.

Komisija pirms lēmuma pieņemšanas maksimāli ņem vērā BEREC atzinumu. Lēmumam pievieno sīki izstrādātu un objektīvu analīzi par to, kāpēc Komisija uzskata, ka pasākuma projektu nevajadzētu pieņemt, pievienojot konkrētus priekšlikumus par pasākuma projekta grozīšanu.

6. Ja Komisija saskaņā ar 5. punktu ir pieņēmusi lēmumu, ar ko attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei pieprasa atcelt pasākuma projektu, valsts pārvaldes iestāde sešos mēnešos pēc Komisijas lēmuma pieņemšanas dienas groza vai atceļ minēto pasākuma projektu. Ja pasākuma projektu groza, valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar 6. pantā minētajām procedūrām organizē sabiedrisku apspriešanu un saskaņā ar 3. punkta noteikumiem atkārtoti paziņo Komisijai grozīto pasākuma projektu.

7. Attiecīgā valsts pārvaldes iestāde maksimāli ņem vērā citu valsts pārvaldes iestāžu, BEREC un Komisijas komentārus, un, izņemot 4. punktā un 5. punkta a) apakšpunktā minētos gadījumus, tā var pieņemt grozīto pasākuma projektu un, ja tā pasākuma projektu pieņem, par to paziņo Komisijai.

8. Valsts pārvaldes iestāde paziņo Komisijai un BEREC visus pieņemtos galīgos pasākumus, uz ko attiecas 7. panta 3. punkta a) un b) apakšpunkts.

9. Ja valsts pārvaldes iestāde uzskata, ka ir steidzama vajadzība rīkoties, lai nodrošinātu konkurenci un aizsargātu lietotāju intereses, tā, atkāpjoties no 3. un 4. punktā izklāstītās procedūras, var nekavējoties pieņemt samērīgus un provizorisks pasākumus. Tā tūlīt paziņo Komisijai, citām valsts pārvaldes iestādēm un BEREC minētos pasākumus, izklāstot to pilnīgu pamatojumu. Uz valsts pārvaldes iestādes lēmumu šādus pasākumus padarīt par pastāvīgiem vai pagarināt laika posmu, kādā tie ir piemērojami, attiecas 3. un 4. punkts."

7. Iekļauj šādus pantus:

"7.a pants

Tiesiskās aizsardzības līdzekļu konsekventas piemērošanas procedūra

1. Ja plānotā pasākuma, uz kuru attiecas 7. panta 3. punkts, mērķis ir uzlikt, grozīt vai atcelt kādu operatora pienākumu, piemērojot šīs direktīvas 16. pantu saistībā ar Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 5. pantu un 9. līdz 13. pantu un Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantu, Komisija var šīs direktīvas 7. panta 3. punktā paredzētajā viena mēneša termiņā darīt zināmu attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei un BEREC iemeslus, kāpēc tā uzskata, ka pasākuma projekts radītu šķērsļus vienotajam tirgum, vai savas nopietnās bažas par tā atbilstību Kopienas tiesību aktiem. Šādā gadījumā pasākuma projektu nepieņem vēl trīs mēnešus pēc Komisijas paziņojuma.

Ja šāds paziņojums netiek sniegts, attiecīgā valsts pārvaldes iestāde var pieņemt pasākuma projektu, maksimāli ņemot vērā jebkādas piezīmes, ko izteikusi Komisija, BEREC vai kāda cita valsts pārvaldes iestāde.

2. Šā panta 1. punktā minētajā trīs mēnešu termiņā Komisija, BEREC un attiecīgā valsts pārvaldes iestāde cieši sadarbojas nolūkā konstatēt vispiemērotākos un visefektīvākos pasākumus saistībā ar 8. pantā noteiktajiem mērķiem, vienlaikus pienācīgi ņemot vērā tirgus dalībnieku viedokļus un nepieciešamību nodrošināt konsekventas regulatīvās prakses izstrādi.

3. Sešās nedēļās no 1. punktā minētā trīs mēnešu termiņa sākuma BEREC, pieņemot lēmumu ar tās locekļu vairākumu, sniedz atzinumu par 1. punktā minēto Komisijas paziņojumu, norādot, vai tā uzskata, ka pasākuma projekts būtu jāgroza vai jāatsauc, un attiecīgā gadījumā šajā sakarā iesniedz konkrētus priekšlikumus. Šis atzinums ir pamatots, un to dara publiski pieejamu.

4. Ja BEREC savā atzinumā piekrīt Komisijas nopietnajām bažām, tā cieši sadarbojas ar attiecīgo valsts pārvaldes iestādi nolūkā konstatēt vispiemērotāko un visefektīvāko pasākumu. Pirms 1. punktā minētā trīs mēnešu termiņa beigām valsts pārvaldes iestāde var:

a) grozīt vai atsaukt pasākuma projektu, maksimāli ņemot vērā 1. punktā minēto Komisijas paziņojumu un BEREC atzinumu un ieteikumus;

b) paturēt spēkā pasākuma projektu.

5. Ja BEREC nepiekrīt Komisijas nopietnajām bažām vai nesniedz atzinumu, vai ja valsts pārvaldes iestāde groza vai patur spēkā pasākuma projektu saskaņā ar 4. punktu, tad viena mēneša laikā pēc 1. punktā minētā trīs mēnešu termiņa beigām un maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu, ja tāds ir, Komisija var:

a) sniegt ieteikumu, prasot attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei grozīt vai atsaukt pasākuma projektu, kopā ar konkrētiem priekšlikumiem šajā sakarā un sniedzot sava ieteikuma pamatojumu, jo īpaši ja BEREC nepiekrīt Komisijas nopietnajām bažām;

b) pieņemt lēmumu atcelt atrunas, kas norādītas saskaņā ar 1. punktu.

6. Viena mēneša laikā pēc tam, kad Komisija sniegusi ieteikumu saskaņā ar 5. punkta a) apakšpunktu vai atcēlusi atrunas saskaņā ar 5. punkta b) apakšpunktu, attiecīgā valsts pārvaldes iestāde informē Komisiju un BEREC pieņemto galīgo pasākumu.

Šo termiņu var pagarināt, lai valsts pārvaldes iestāde varētu veikt sabiedrisku apspriešanu saskaņā ar 6. pantu.

7. Ja valsts pārvaldes iestāde nolemj negrozīt un neatsaukt pasākuma projektu, pamatojoties uz ieteikumu, kas sniegts saskaņā ar 5. punkta a) apakšpunktu, tā pamato savu lēmumu.

8. Valsts pārvaldes iestāde var atsaukt pasākuma projektu jebkurā procedūras posmā.

7.b pants

Īstenošanas noteikumi

1. Komisija pēc sabiedriskām apspriešanām un apspriedēm ar valsts pārvaldes iestādēm, kā arī maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu, var pieņemt ieteikumus un/vai pamatnostādnes saistībā ar 7. pantu, kurās noteikta paziņojumu forma, saturs un detalizētības pakāpe saskaņā ar 7. panta 3. punktu, apstākļi, kādos šādi paziņojumi netiktu pieprasīti, kā arī plānotie termiņi.

2. Pasākumus, kas minēti 1. punktā, pieņem saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru."

8. Direktīvas 8. pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta otro daļu aizstāj ar šādu daļu:

"Ja vien 9. pantā par radiofrekvencēm nav norādīts citādi, dalībvalstis maksimāli ņem vērā nepieciešamību panākt tehnoloģiskā ziņā neitrālus noteikumus un nodrošina to, ka tāpat rīkojas arī valsts pārvaldes iestādes, veicot šajā direktīvā un īpašajās direktīvās noteiktos regulatīvos uzdevumus, jo īpaši tos, kas paredzēti pilnvērtīgas konkurences nodrošināšanai.";

b) panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu aizstāj ar šādiem apakšpunktiem:

"a) nodrošinot to, ka lietotājiem, tostarp lietotājiem ar invaliditāti, gados vecākiem lietotājiem un lietotājiem ar īpašām sociālajām vajadzībām, tiek sagādātas maksimālas priekšrocības izvēles, cenas un kvalitātes ziņā;

b) panākot to, ka elektronisko komunikāciju nozarē, tostarp satura izplatīšanas jomā, nenotiek konkurences traucēšana vai ierobežošana;"

c) svītro 2. punkta c) apakšpunktu;

d) svītro 3. punkta c) apakšpunktu;

e) panta 3. punkta d) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

"d) sadarbojoties savā starpā ar Komisiju un BEREC, lai nodrošinātu saskanīgas regulējuma prakses izveidi un šīs direktīvas un īpašo direktīvu konsekvētu piemērošanu.";

f) panta 4. punkta e) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

"e) pievēršoties vajadzībām, kas raksturīgas īpašām sociālajām grupām, jo īpaši lietotājiem ar invaliditāti, gados vecākiem lietotājiem un lietotājiem ar īpašām sociālajām vajadzībām;"

g) panta 4. punktam pievieno šādu apakšpunktu:

“g) veicinot lietotāju iespējas piekļūt informācijai un izplatīt to, kā arī izmantot viņu izvēlētas lietojumprogrammas un pakalpojumus.”;

h) pievieno šādu punktu:

“5. Valsts pārvaldes iestādes, īstenojot 2., 3. un 4. punktā minētos politikas mērķus, piemēro objektīvus, pārskatāmus, nediskriminējošus un samērīgus reglamentēšanas principus, *inter alia*:

- a) veicinot regulatīvo noteikumu paredzamību, attiecīgos pārskata periodos nodrošinot konsekvētu regulatīvo pieeju;
- b) nodrošinot, ka līdzīgos apstākļos nepastāv diskriminācija attieksmē pret uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko sakaru tīklus un pakalpojumus;
- c) nodrošinot konkurenci patērētāju interesēs un vajadzības gadījumā veicinot infrastruktūras konkurenci;
- d) veicinot efektīvus ieguldījumus un inovāciju jaunā un uzlabotā infrastruktūrā, tostarp nodrošinot, ka jebkādos piekļuves pienākumos ir pienācīgi ņemts vērā risks, kas rodas ieguldītājiem uzņēmumiem, un atļaujot dažādus sadarbības pasākumus starp ieguldītājiem un pusēm, kas vēlas iegūt piekļuvi, lai tādējādi diversificētu ieguldījumu risku, vienlaikus nodrošinot konkurenci tirgū un nediskriminēšanas principa ievērošanu;
- e) pienācīgi ņemot vērā dažādus apstākļus, kas dalībvalstīs un dažādās dalībvalstu ģeogrāfiskajās zonās saistīti ar konkurenci un patērētājiem;
- f) uzliekot *ex ante* reglamentējošas saistības tikai gadījumos, kad konkurence nav efektīva un ilgtspējīga, un atvieglot vai atceļot šādas saistības, tiklīdz šis nosacījums ir izpildīts.”

9. Iekļauj šādu pantu:

“8.a pants

Radiofrekvenču spektra politikas stratēģiska plānošana un saskaņošana

1. Dalībvalstis sadarbojas gan savstarpēji, gan ar Komisiju radiofrekvenču spektra izmantošanas stratēģiskajā plānošanā, koordinēšanā un saskaņošanā Eiropas Kopienā. Šai nolūkā

tās, *inter alia*, ņem vērā arī tautsaimniecības, drošības, veselības un sabiedrības intereses, vārda brīvību, ES politikas kultūras, zinātniskos, sociālos un tehniskos aspektus, kā arī radiofrekvenču spektra lietotāju kopienu dažādās intereses, lai uzlabotu radiofrekvenču spektra lietošanu un izvairītos no kaitīgiem traucējumiem.

2. Sadarbojoties savā starpā un ar Komisiju, dalībvalstis veicina radiofrekvenču spektra politikas pieeju koordinēšanu Eiropas Kopienā un, attiecīgā gadījumā, saskaņotus nosacījumus attiecībā uz radiofrekvenču spektra pieejamību un efektīvu izmantošanu, kas vajadzīga elektronisko sakaru iekšējā tirgus izveidei un darbībai.

3. Komisija, maksimāli ņemot vērā atzinumu, ko sniegusi Radiofrekvenču spektra politikas grupa (RSPG), kas izveidota ar Komisijas Lēmumu 2002/622/EK (2002. gada 26. jūlijs), ar ko izveido radiofrekvenču spektra politikas grupu (*), atzinumu, var iesniegt Eiropas Parlamentam un Padomei tiesību aktu priekšlikumus par daudzgadu radiofrekvenču spektra politikas programmu izveidi. Šādās programmās saskaņā ar šo direktīvu un īpašajām direktīvām izklāsta politikas ievirzes un mērķus attiecībā uz radiofrekvenču spektra izmantošanas stratēģisko plānošanu un saskaņošanu.

4. Gadījumos, kad tas vajadzīgs nolūkā nodrošināt Eiropas Kopienas interešu efektīvu koordinēšanu starptautiskajās organizācijās, kas ir kompetentas radiofrekvenču spektra jautājumos, Komisija, maksimāli ņemot vērā RSPG atzinumu, var ierosināt Eiropas Parlamentam un Padomei kopējus politikas mērķus.

(*) OV L 198, 27.7.2002., 49. lpp.”

10. Direktīvas 9. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“9. pants

Elektronisko komunikāciju pakalpojumiem izmantoto radiofrekvenču pārvaldība

1. Ņemot vērā to, ka radiofrekvences ir sabiedriski resursi, kuriem ir svarīga sociālā, kultūras un ekonomiskā vērtība, dalībvalstis savā teritorijā nodrošina elektronisko sakaru pakalpojumiem izmantoto radiofrekvenču pilnvērtīgu pārvaldību saskaņā ar 8. un 8.a pantu. Tās nodrošina, ka šādu radiofrekvenču spektra iedalīšana elektronisko sakaru pakalpojumu vajadzībām un vispārēju atļauju vai individuālu izmantošanas tiesību izdošana šādām radiofrekvencēm, ko veic kompetentas valsts iestādes, ir pamatota ar objektīviem, pārskatāmiem, nediskriminējošiem un samērīgiem kritērijiem.

Piemērojot šo pantu, dalībvalstis ievēro attiecīgos starptautiskos nolīgumus, tostarp ITU radiosakaru noteikumus, un var ņemt vērā sabiedriskas kārtības apsvērumus.

2. Dalībvalstis veicina radiofrekvenču izmantošanas sa- skaņošanu visā Kopienā atbilstīgi vajadzībai nodrošināt to faktisku un efektīvu izmantošanu un lai nodrošinātu izdevī- gumu patērētājiem, piemēram, apjomradītus ietaupījumus un pakalpojumu savstarpējo savietojamību. Šādi rīkojoties, tās darbojas saskaņā ar 8.a pantu un Lēmumu Nr. 676/2002/EK (Radiofrekvenču spektra lēmums).

3. Ja vien šā punkta otrajā daļā nav paredzēts citādi, dalīb- valstis nodrošina to, ka visu veidu tehnoloģijas, ko izmanto elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, var izmantot ra- diofrekvenču joslās, kuras saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem pasludinātas kā pieejamas elektronisko komunikāciju pakalpojumiem.

Tomēr dalībvalstis var paredzēt samērīgus un nediskriminē- jošus ierobežojumus attiecībā uz elektronisko komunikāciju pakalpojumiem izmantotajiem radiotīklu vai bezvadu piekļu- ves tehnoloģiju veidiem, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi, lai:

- a) novērstu kaitīgus traucējumus;
- b) aizsargātu sabiedrības veselību pret elektromagnētiska- jiem laukiem;
- c) nodrošinātu pakalpojuma tehnisku kvalitāti;
- d) maksimāli nodrošinātu radiofrekvences koplietošanu;
- e) nodrošinātu efektīvu spektra izmantošanu; vai
- f) nodrošinātu vispārējas ieinteresētības mērķa sasniegša- nu saskaņā ar 4. punktu.

4. Ja vien šā punkta otrajā daļā nav paredzēts citādi, dalīb- valstis nodrošina to, ka visu veidu elektronisko komunikā- ciju pakalpojumus var sniegt radiofrekvenču joslās, kuras attiecīgās valsts radiofrekvenču sadalījuma plānā saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem pasludinātas kā pieejamas elektronis- ko komunikāciju pakalpojumiem. Tomēr dalībvalstis var pa- redzēt samērīgus un nediskriminējošus ierobežojumus attiecībā uz sniedzamo elektronisko komunikāciju pakalpo- jumu veidiem, tostarp vajadzības gadījumā nolūkā izpildīt kādu ITU radiosakaru noteikumu prasību.

Pasākumi, ar ko nosaka, ka elektronisko sakaru pakalpojuma sniegšanai jāizmanto konkrēta, elektronisko sakaru pakalpo- jumiem pieejams spektrs, ir pamatoti, ja ar to palīdzību saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem īsteno dalībvalstu noteik- tu vispārējas ieinteresētības mērķi, piemēram, bet ne tikai:

- a) cilvēku drošība;
- b) sociālās, reģionālās vai teritoriālās kohēzijas veicināšana;

- c) radiofrekvenču neefektīvas izmantošanas novēršana; vai
- d) kultūru un valodu daudzveidības un plašsaziņas līdzek- ļu plurālisma veicināšana, piemēram, nodrošinot radio un televīzijas apraides pakalpojumus.

Pasākumu, ar ko aizliedz sniegt jebkādu citu elektronisko sa- karu pakalpojumu konkrētā spektrā, var noteikt vienīgi tad, ja to pamato vajadzība nodrošināt aizsardzību cilvēku droši- bas pakalpojumiem. Dalībvalstis izņēmuma kārtā var arī pa- plašināt šādu pasākumu, lai sasniegtu citus vispārējas ieinteresētības mērķus, ko dalībvalstis nosaka saskaņā ar Ko- pienas tiesību aktiem.

5. Dalībvalstis regulāri pārskata 3. un 4. punktā minēto ie- robežojumu nepieciešamību un nodod atklātībai šādu pār- skatu rezultātus.

6. Šā panta 3. un 4. punktu piemēro spektra iedalījumam elektronisko sakaru pakalpojumu vajadzībām, vispārēju at- ļauju izsniegšanai un radiofrekvenču individuālo izmantoša- nas tiesību piešķiršanai pēc 2011. gada 25. maija.

Uz spektra iedalījumu, vispārējām atļaujām un individuāla- jām izmantošanas tiesībām, kas jau pastāvēja līdz 2011. ga- da 25. maijam, attiecas 9.a pants.

7. Neskarot īpašo direktīvu noteikumus un ņemot vērā at- tiecīgos valstu apstākļus, dalībvalstis var paredzēt noteiku- mus, lai novērstu spektra izmantošanas tiesību uzkrāšanu, jo īpaši nosakot izmantošanas tiesību turētājam stingrus termi- ņus šo tiesību efektīvai izmantošanai un termiņu neievēroša- nas gadījumā piemērojot sankcijas, tostarp finanšu sankcijas vai tiesību anulēšanu. Minētos noteikumus izveido un piemē- ro samērīgi, nediskriminējoši un pārskatāmi.”

11. Iekļauj šādus pantus:

“9.a pants

Spēkā esošo tiesību ierobežojumu pārskatīšana

1. Piecu gadu laikposmā, kas sākas 2011. gada 25. maijā, dalībvalstis var atļaut radiofrekvenču izmantošanas tiesību turētājiem, kuriem šādas tiesības piešķirtas pirms minētās die- nas un kuras būs spēkā vismaz piecus gadus pēc tās, iesniegt kompetentajai valsts iestādei pieteikumu atkārtoti izvērtēt vi- ņiem piešķirto tiesību ierobežojumus saskaņā ar 9. panta 3. un 4. punktu.

Pirms šāda lēmuma pieņemšanas kompetentā valsts iestāde paziņo tiesību turētājam par ierobežojumu atkārtotu izvērtē- šanu, norādot tiesību apjomu pēc atkārtotas izvērtēšanas un ļaujot viņam pieņemtā termiņā atsaukt pieteikumu.

Ja tiesību turētājs atsauc pieteikumu, tiesības nemainās līdz dienai, kad tās zaudē spēku, vai arī līdz piecu gadu laikposma beigām, atkarībā no tā, kura diena ir agrāk.

2. Pēc 1. punktā minētā piecu gadu laikposma beigām dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu to, ka 9. panta 3. un 4. punktu piemēro visām pārējām vispārējām atļaujām vai individuālajām izmantošanas tiesībām un spektra iedalījumam elektronisko sakaru pakalpojumu vajadzībām, kas pastāvēja 2011. gada 25. maijā.

3. Piemērojot šo pantu, dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus godīgas konkurences veicināšanai.

4. Piemērojot šo pantu pieņemtais pasākums nav nodrošinājums jaunām lietošanas tiesībām, un tādejādi uz to neattiecas attiecīgie 5. panta 2. punkta noteikumi Direktīvā 2002/20/EK (Atļauju piešķiršanas direktīva).

9.b pants

Individuālo radiofrekvenču izmantošanas tiesību nodošana vai iznomāšana

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi saskaņā ar radiofrekvenču izmantošanai izvirzītajiem nosacījumiem un attiecīgās valsts procedūrām var nodot vai iznomāt citiem uzņēmumiem individuālās tiesības izmantot radiofrekvences joslās, attiecībā uz kurām tas ir paredzēts saskaņā ar 3. punktu pieņemtajos īstenošanas pasākumos.

Arī attiecībā uz citām joslām dalībvalstis var paredzēt, ka uzņēmumi saskaņā ar attiecīgās valsts procedūru nodod vai iznomā citiem uzņēmumiem individuālās tiesības izmantot radiofrekvences.

Individuālajās radiofrekvenču izmantošanas tiesības turpina piemērot pēc tiesību nodošanas vai iznomāšanas, ja vien kompetenta valsts iestāde nav noteikusi citādi.

Dalībvalstis var arī noteikt, ka šis punkts neattiecas uz gadījumiem, kad uzņēmuma individuālās tiesības izmantot radiofrekvences sākotnēji ir iegūtas bez maksas.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmuma nodoms nodot radiofrekvenču izmantošanas tiesības, kā arī veiktā nodošana tiek saskaņā ar valsts procedūrām paziņota kompetentajām valsts iestādēm, kas ir atbildīgas par individuālo radiofrekvenču izmantošanas tiesību piešķirumiem, un darīta zināma atklātībai. Ja radiofrekvenču izmantošana ir saskaņota, piemērojot Lēmumu Nr. 676/2002/EK (Radiofrekvenču spektra lēmums) vai citus Kopienas tiesību aktus, šādu nodošanu veic atbilstīgi saskaņotas izmantošanas principiem.

3. Komisija var pieņemt atbilstošus īstenošanas pasākumus, lai identificētu joslas, attiecībā uz kurām uzņēmumi var savstarpēji nodot vai iznomāt tiesības izmantot radiofrekvences. Šie pasākumi neattiecas uz frekvencēm, kuras izmanto apraidei.

Šos tehniskos īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

12. Direktīvas 10. pantu groza šādi:

a) panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts pārvaldes iestādes kontrolē to, kā piešķir izmantošanas tiesības visiem valsts numerācijas resursiem un pārvalda valsts numerācijas plānus. Dalībvalstis nodrošina, ka visiem publiski pieejamiem elektronisko sakaru pakalpojumiem ir nodrošināti atbilstīgi numuri un numerācijas sērijas. Valsts pārvaldes iestādes izveido objektīvas, pārskatāmas un nediskriminējošas procedūras, lai piešķirtu valsts numerācijas resursu izmantošanas tiesības.

2. Valsts pārvaldes iestādes nodrošina, ka valsts numerācijas plānus un procedūras piemēro tā, lai būtu vienlīdzīga attieksme pret visiem publiski pieejamu elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzējiem. Jo īpaši dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmums, kam ir piešķirtas numuru sērijas izmantošanas tiesības, nediskriminē citus elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzējus attiecībā uz numuru secību, ko izmanto, lai sniegtu piekļuvi to pakalpojumiem.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Dalībvalstis atbalsta to, ka Kopienā saskaņo konkrētus numurus vai numerācijas sērijas, ja tas sekmē gan iekšējā tirgus darbību, gan Eiropas mēroga pakalpojumu attīstību. Komisija šajā jautājumā var paredzēt attiecīgus tehniskos īstenošanas pasākumus.

Šos pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

13. Direktīvas 11. pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta otrās daļas pirmo ievilkumu aizstāj ar šādu ievilkumu:

“— rīkojas, pamatojoties uz vienkāršām, efektīvām, pārskatāmām un publiski pieejamām procedūrām, ko piemēro bez diskriminācijas un nekavējoties, un katrā ziņā pieņem lēmumu sešos mēnešos pēc pieteikuma iesniegšanas, izņemot atsavināšanas gadījumus, un”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad valsts vai pašvaldības iestādes saglabā īpašumtiesības un kontroli pār tādiem uzņēmumiem, kas pārvalda publiskos elektronisko sakaru tīklus un/vai publiski pieejamus elektronisko sakaru pakalpojumus, ievēro efektīvu struktūru nodalījumu starp 1. punktā minēto pienākumu piešķirt tiesības un darbībām, kas saistītas ar īpašumtiesībām vai kontroli.”

14. Direktīvas 12. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“12. pants

Elektronisko sakaru tīklu nodrošinātāju tīkla elementu un saistītu iekārtu līdzāsatrašanās un koplietošana

1. Ja uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko sakaru tīklus, saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir tiesības uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts īpašuma vai privātīpašuma, vai tas var izmantot procedūru īpašuma atsavināšanai vai izmantošanai, valsts pārvaldes iestādēm, pilnībā ņemot vērā proporcionalitātes principu, ir tiesības noteikt šādu iekārtu vai īpašuma, tostarp ēku, ievadu ēkās, ēku iekšējo instalāciju, stabu, antenu, torņu un citu atbalsta konstrukciju, kabeļu šahtu, cauruļvadu, kabeļu aku un sadales punktu koplietošanu.

2. Dalībvalstis var prasīt, lai 1. punktā minēto tiesību turētāji atļauj iekārtu vai īpašuma koplietošanu (tostarp fizisku līdzāsatrašanos) vai veic pasākumus, ar ko atvieglotu valsts pasūtījuma darbu koordinēšanu, lai aizsargātu vidi, sabiedrības veselību, sabiedrības drošību vai izpildītu pilsētplānošanas un valsts mēroga plānošanas mērķus, un to var darīt tikai pēc atbilstīga sabiedriskās apspriešanās laikposma, kurā visām ieinteresētajām pusēm dod iespēju paust viedokli. Šādā koplietošanas vai koordinēšanas procedūrā var ietvert noteikumus par iekārtu vai īpašuma koplietošanas izmaksu sadali.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka valstu iestādes pēc piemērota perioda, kad ir veikta sabiedriskā apspriešana, kuras laikā visām ieinteresētajām pusēm ir iespēja paust savu viedokli, ir pilnvarotas arī uzlikt 1. punktā minēto tiesību turētājiem un/vai šādas instalācijas īpašniekam pienākumu kopīgi lietot iekšējo instalāciju ēkās vai līdz pirmajam koncentrēšanas vai sadales punktam, ja tas atrodas ārpus ēkas, ja to pamato apstākļi, ka šādas infrastruktūras dublēšana būtu ekonomiski neefektīva vai fiziski nepraktiska. Šādi koplietošanas vai saskaņošanas pasākumi var ietvert noteikumus par iekārtu vai īpašuma koplietošanas izmaksu sadali, attiecīgā gadījumā veicot korekcijas atkarībā no riska.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās valsts iestādes prasīt, lai uzņēmumi pēc kompetento iestāžu lūguma sniedz vajadzīgo informāciju, lai kompetentās iestādes kopā ar valsts pārvaldes iestādēm varētu izstrādāt detalizētu kopsavilkumu par 1. punktā minēto iekārtu būtību, pieejamību un ģeogrāfisko atrašanās vietu un darīt to pieejamu ieinteresētajām pusēm.

5. Pasākumi, ko valstu pārvaldes iestādes veic saskaņā ar šo pantu, ir objektīvi, pārskatāmi, nediskriminējoši un samērīgi. Attiecīgos gadījumos šos pasākumus veic sadarbībā ar vietējām iestādēm.”

15. Iekļauj šādu nodaļu:

“IIIa NODAĻA

TĪKLU UN PAKALPOJUMU DROŠĪBA UN INTEGRITĀTE

13.a pants

Drošība un integritāte

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kuri nodrošina publisko sakaru tīklus vai sniedz publiski pieejamus elektronisko sakaru pakalpojumus, veic piemērotus tehniskus un organizatoriskus pasākumus, lai atbilstīgi pārvarētu tīklu un pakalpojumu drošības apdraudējumus. Ņemot vērā jaunākos tehniskos sasniegumus, ar šiem pasākumiem nodrošina novērtējamam riskam atbilstīgu drošības pakāpi. Jo īpaši veic pasākumus, lai novērstu un mazinātu drošības incidentu ietekmi uz lietotājiem vai savienotajiem tīkliem.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kas nodrošina publisko sakaru tīklus, veic atbilstīgus pasākumus, lai garantētu tīklu integritāti, tādējādi šajos tīklos nodrošinot pakalpojumu sniegšanas nepārtrauktību.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka uzņēmumi, kas nodrošina publisko sakaru tīklus vai sniedz publiski pieejamus elektronisko sakaru pakalpojumus, paziņo kompetentajai valsts pārvaldes iestādei par drošības vai integritātes pārkāpumiem, kas ir būtiski ietekmējuši tīklu darbību vai pakalpojumu sniegšanu.

Vajadzības gadījumā attiecīgā valsts pārvaldes iestāde informē citu dalībvalstu valsts pārvaldes iestādes un Eiropas Tīklu un informācijas drošības aģentūru (ENISA). Attiecīgā valsts pārvaldes iestāde var informēt sabiedrību, vai arī prasīt, ka to dara attiecīgie uzņēmumi, ja tā uzskata, ka pārkāpuma publiskošana ir sabiedrības interesēs.

Attiecīgā valsts pārvaldes iestāde iesniedz Komisijai un ENISA kopsavilkuma ziņojumu par saņemtajiem paziņojumiem un saskaņā ar šo punktu veikto rīcību.

4. Komisija, pilnībā ņemot vērā ENISA atzinumu, var pieņemt attiecīgus tehniskus īstenošanas pasākumus, lai saskaņotu 1., 2. un 3. punktā minētos pasākumus, tostarp pasākumus, ar ko nosaka paredzēto paziņojumu apstākļus, veidu un piemērojamās procedūras. Minēto tehniskās īstenošanas pasākumu pamatā pēc iespējas lielākā mērā ir Eiropas un starptautiskie standarti, un tie neliedz dalībvalstīm pieņemt papildu prasības, tiecoties sasniegt 1. un 2. punktā izklāstītos mērķus.

Šos īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

13.b pants

Īstenošana un izpilde

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka 13.a panta īstenošanas nolūkos kompetentās valsts pārvaldes iestādes ir pilnvarotas izdot saistošas instrukcijas, tostarp attiecībā uz īstenošanas termiņiem, uzņēmumiem, kas nodrošina publisko sakaru tīklus vai sniedz publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka kompetentās valsts pārvaldes iestādes ir pilnvarotas pieprasīt, lai uzņēmumi, kas nodrošina publiskos sakaru tīklus vai sniedz publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus:

- a) sniegtu informāciju, kas vajadzīga pakalpojumu un tīklu drošības un/vai integritātes novērtēšanai, tostarp dokumentētu drošības politiku; un
- b) īstenotu drošības revīziju, ko veic kvalificēta neatkarīga struktūra vai kompetenta valsts iestādes, kas par tās rezultātiem informē valsts pārvaldes iestādi. Revīzijas izmaksas sedz uzņēmums.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestādēm ir visas vajadzīgās pilnvaras izmeklēt noteikumu neievērošanas gadījumus un to iespaidu uz tīklu drošību un integritāti.

4. Šie noteikumi neskar šīs direktīvas 3. pantu.”

16. Direktīvas 14. panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Ja uzņēmumam ir būtiska ietekme kādā konkrētā tirgū (pirmajā tirgū), var noteikt, ka tam ir arī būtiska ietekme cieši saistītā tirgū (otrajā tirgū), ja saikne starp abiem tirgiem ir tāda, kas ļauj ietekmi, kas ir pirmajā tirgū, izmantot otrajā tirgū, tādējādi stiprinot uzņēmuma ietekmi tirgū. Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 9., 10., 11. un 13. pantu otrajā tirgū var piemērot tiesiskās aizsardzības līdzekļus, lai novērstu šādu ietekmēšanu, un – ja šādi aizsardzības līdzekļi izrādās nepietiekami – tiesiskās aizsardzības līdzekļus saskaņā ar Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantu.”

17. Direktīvas 15. pantu groza šādi:

- a) virsrakstu aizstāj ar šādu virsrakstu:

“Procedūra tirgu norādīšanai un noteikšanai”;

- b) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu daļu:

“1. Pēc sabiedriskās apspriešanas, tostarp ar valsts pārvaldes iestādēm, kā arī maksimāli ņemot vērā BERECA atzinumu Komisija saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru pieņem Ieteikumu par attiecīgajiem produktu un pakalpojumu tirgiem (ieteikums). Ieteikumā norāda tos produktu un pakalpojumu tirgus elektronisko komunikāciju nozarē, kuru iezīmes var būt par pamatu, lai regulatīvā nolūkā uzliktu īpašajās direktīvās minētos pienākumus, neskarot tirgus, kurus konkrētos gadījumos var noteikt saskaņā ar konkurences tiesībām. Komisija nosaka tirgus saskaņā ar konkurences tiesību principiem.”;

- c) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Valsts pārvaldes iestādes, maksimāli ņemot vērā ieteikumu un pamatnostādnes, saskaņā ar konkurences tiesību principiem un atbilstīgi apstākļiem valstī nosaka konkrētus tirgus, jo īpaši konkrētus ģeogrāfiskos tirgus, kas atrodas to teritorijā. Pirms to tirgu noteikšanas, kas nav ieteikumā norādītie tirgi, valsts pārvaldes iestādes veic 6. un 7. pantā minētās procedūras.”;

- d) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Pēc apspriešanās, tostarp ar valsts pārvaldes iestādēm, Komisija var, maksimāli ņemot vērā BERECA atzinumu, saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru var pieņemt lēmumu par vairāku valstu tirgu identificēšanu.”

18. Direktīvas 16. pantu groza šādi:

a) panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Valsts pārvaldes iestādes veic attiecīgo tirgu analīzi, ņemot vērā ieteikumā norādītos tirgus un pēc iespējas vairāk ievērojot pamatnostādnes. Dalībvalstis nodrošina to, ka šī analīze attiecīgā gadījumā tiek veikta sadarbībā ar valsts konkurences iestādēm.

2. Ja valsts pārvaldes iestādei saskaņā ar šā panta 3. vai 4. punktu, Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantu vai Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 8. pantu ir jānosaka, vai piemērot, saglabāt, grozīt vai atcelt pienākumus uzņēmumiem, tā, pamatojoties uz šā panta 1. punktā minēto tirgus analīzi, nosaka, vai konkrētajā tirgū valda pilnvērtīga konkurence.”;

b) panta 4., 5. un 6. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“4. Ja valsts pārvaldes iestāde nosaka, ka tirgus nav pilnvērtīgi konkurētspējīgs, tā nosaka uzņēmumus, kam atsevišķi vai kopā ir būtiska ietekme minētajā tirgū saskaņā ar 14. pantu, un valsts pārvaldes iestāde šādiem uzņēmumiem piemēro atbilstīgus īpašus reglamentējošus pienākumus, kas minēti šā panta 2. punktā, vai uztur spēkā vai groza šādus pienākumus, ja tādi jau pastāv.

5. Ja vairāku valstu tirgi ir noteikti ar lēmumu, kas minēts 15. panta 4. punktā, attiecīgās valsts pārvaldes iestādes kopā veic tirgus analīzi, pēc iespējas vairāk ņemot vērā pamatnostādnes, un saskaņoti lemj par šā panta 2. punktā minēto reglamentējošo pienākumu piemērošanu, uzturēšanu spēkā, grozīšanu vai atcelšanu.

6. Uz saskaņā ar 3. un 4. punktu veiktajiem pasākumiem attiecas 6. un 7. pantā minētās procedūras. Valsts pārvaldes iestādes veic attiecīgo tirgu analīzi un saskaņā ar 7. pantu paziņo par atbilstīgā pasākuma projektu:

a) trīs gados pēc iepriekšējā pasākuma pieņemšanas, kas saistīts ar minēto tirgu. Tomēr izņēmuma kārtā šo laikposmu var pagarināt uz, ilgākais, vēl trīs gadiem, ja valsts pārvaldes iestāde Komisijai ir paziņojusi pamatotu pagarinājuma ierosinājumu un Komisija nav to noraidījusi mēneša laikā pēc tam, kad pagarinājums paziņots;

b) attiecībā uz tirgiem, par kuriem Komisijai nav iepriekš paziņots, divos gados pēc tam, kad pieņemts pārskatītais ieteikums par attiecīgajiem tirgiem; vai

c) attiecībā uz dalībvalstīm, kas nesen pievienojušās Eiropas Savienībai, viena gada laikā pēc to pievienošanās.”;

c) pievieno šādu punktu:

“7. Ja valsts pārvaldes iestāde ieteikumā norādītā attiecīgā tirgus analīzi nav pabeigusi laikposmā, kas paredzēts 6. punktā, *BEREC* pēc pieprasījuma palīdz attiecīgajai valsts pārvaldes iestādei pabeigt analīzi par īpašo tirgu un īpašiem pienākumiem, ko paredzēts piemērot. Šādas palīdzības gadījumā attiecīgā valsts pārvaldes iestāde sešos mēnešos saskaņā ar 7. pantu Komisijai paziņo par pasākuma projektu.”

19. Direktīvas 17. pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta pirmajā teikumā vārdus “standartu” un “standartus” aizstāj attiecīgi ar vārdkopām “neobligātu standartu” un “neobligātos standartus”;

b) panta 2. punkta trešo daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Ja tādu standartu un/vai specifikāciju nav, dalībvalstis veicina Starptautiskās Telekomunikāciju savienības (*ITU*), Eiropas Pasta un telekomunikāciju administrāciju konferences (*CEPT*), Starptautiskās standartizācijas organizācijas (*ISO*) un Starptautiskās Elektrotehniskās komisijas (*IEC*) pieņemto starptautisko standartu vai rekomendāciju ieviešanu.”;

c) panta 4. un 5. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“4. Ja Komisija plāno konkrētu standartu un/vai specifikāciju ieviešanu padarīt obligātu, tā *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicē paziņojumu un aicina visas attiecīgās personas publiski izteikt savu viedokli. Komisija veic atbilstīgus īstenošanas pasākumus un dara attiecīgo standartu ieviešanu obligātu, *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicētajā standartu un/vai specifikāciju sarakstā ievietojot atsauci uz tiem kā uz obligātiem standartiem.

5. Ja Komisija uzskata, ka 1. punktā minētie standarti un/vai specifikācijas vairs neveicina saskaņotu elektroniskās komunikācijas pakalpojumu sniegšanu vai ka tie vairs neatbilst patērētāju vajadzībām vai kavē tehnoloģijas attīstību, tā saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru izslēdz tos no šā panta 1. punktā minētā standartu un/vai specifikāciju saraksta.”;

d) panta 6. punktā vārdkopu “, darbojoties saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto procedūru, izsvītro šos standartus un/vai specifikācijas no 1. punktā minētā standartu un/vai specifikāciju saraksta” aizstāj ar vārdkopu “veic piemērotus īstenošanas pasākumus un izsvītro šos standartus un/vai specifikācijas no 1. punktā minētā standartu un/vai specifikāciju saraksta”;

e) iekļauj šādu punktu:

“6.a Šā panta 4. un 6. punktā minētos īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

20. Direktīvas 18. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktam pievieno šādu c) apakšpunktu:

“c) lai digitālu televīzijas pakalpojumu sniedzēji un iekārtu nodrošinātāji sadarbotos, sniedzot savstarpēji savietojamus televīzijas pakalpojumus lietotājiem ar invaliditāti.”;

b) svīturo 3. punktu.

21. Direktīvas 19. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“19. pants

Saskaņošanas procedūras

1. Neskarot šīs direktīvas 9. pantu un Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju piešķiršanas direktīva) 6. un 8. pantu, ja Komisija konstatē, ka atšķirīga to valsts pārvaldes iestāžu regulatīvo uzdevumu īstenošana, kas konkrēti norādīti šajā direktīvā un īpašajās direktīvās, var radīt šķērsli iekšējam tirgum, Komisija var, maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu, sniegt ieteikumu vai pieņemt lēmumu par šajā direktīvā un īpašajās direktīvās paredzēto noteikumu saskaņotu piemērošanu, lai turpinātu īstenot 8. pantā izklāstītos mērķus.

2. Ja Komisija sniedz ieteikumu atbilstīgi 1. punktam, tā rīkojas saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru.

Dalībvalstis nodrošina, lai valsts pārvaldes iestādes, veicot savus uzdevumus, maksimāli ņemtu vērā tādus ieteikumus. Ja valsts pārvaldes iestāde pieņem lēmumu neievērot ieteikumu, tā informē Komisiju, pamatojot savu nostāju.

3. Atbilstīgi 1. punktam pieņemtajos lēmumos var paredzēt vienīgi saskaņotu vai koordinētu pieeju, lai risinātu šādus jautājumus:

a) valstu pārvaldes iestāžu veikta vispārējo regulatīvo pieeju nekonsekventa īstenošana attiecībā uz elektronisko komunikāciju tirgu regulēšanu, piemērojot 15. un 16. pantu, ja tas rada šķērsļus iekšējam tirgum. Šādi lēmumi neatsaucas uz īpašajiem paziņojumiem, ko valstu pārvaldes iestādes sniegušas saskaņā ar 7.a pantu.

Tādā gadījumā Komisija ierosina lēmuma projektu vienīgi:

— vismaz divus gadus pēc tam, kad pieņemts Komisijas ieteikums par šo pašu jautājumu, un

— maksimāli ņemot vērā BEREC atzinumu par šāda lēmuma pieņemšanu, kuru BEREC sniedz trīs mēnešos pēc Komisijas pieprasījuma saņemšanas;

b) numerācija, tostarp numuru sērijas, numuru un identifikatoru pārnēsamība, numuru un adrešu translācijas sistēmas un piekļuve “112” neatliekamās palīdzības dienestiem.

4. Šā panta 1. punktā minēto lēmumu, kas paredzēts, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

5. BEREC pēc savas iniciatīvas var sniegt Komisijai ieteikumu par to, vai būtu jāpieņem pasākums atbilstīgi 1. punktam.”

22. Direktīvas 20. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Ja saistībā ar spēkā esošajiem pienākumiem, kas noteikti saskaņā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām, rodas domstarpības starp uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko sakaru tīklus vai pakalpojumus dalībvalstī, vai starp šādiem uzņēmumiem un citiem uzņēmumiem dalībvalstī, kurā izmanto piekļuves un/vai savstarpējā savienojuma pienākumus, kas izriet no šīs direktīvas vai īpašajām direktīvām, attiecīgā valsts pārvaldes iestāde pēc vienas puses pieprasījuma, neskarot 2. punktu, pieņem saistošu lēmumu, lai izšķirtu domstarpības iespējami īsākajā laikposmā un katrā ziņā četros mēnešos, izņemot ārkārtas apstākļus. Attiecīgā dalībvalsts pieprasa visām pusēm pilnībā sadarboties ar valsts pārvaldes iestādi.”

23. Direktīvas 21. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“21. pants

Pārrobežu domstarpību izšķiršana

1. Ja saistībā ar šo direktīvu vai īpašajām direktīvām rodas pārrobežu domstarpības starp pusēm dažādās dalībvalstīs un ja domstarpības ir vairāk nekā vienas dalībvalsts valsts pārvaldes iestāžu kompetencē, piemēro 2., 3. un 4. punktā paredzētos noteikumus.

2. Jebkura puse var nodot domstarpības izskatīšanai attiecīgajā valsts pārvaldes iestādē. Kompetentās valsts pārvaldes iestādes koordinē rīcību, un tām ir tiesības apsprieties ar BEREC, lai konsekvēnti izšķirtu domstarpības saskaņā ar 8. pantā izklāstītajiem mērķiem.

Jebkādi pienākumi, ko domstarpību risināšanā uzņēmumiem noteikušas valstu pārvaldes iestādes, atbilst šai direktīvai un īpašajām direktīvām.

Ikviena valsts pārvaldes iestāde, kuras kompetencē ir šādu domstarpību izšķiršana, var pieprasīt BEREC pieņemt ieteikumu par rīcību, kas atbilstīgi pamatdirektīvas un/vai īpašo direktīvu noteikumiem jāveic, lai izšķirtu domstarpības.

Ja BEREC iesniegts tāds pieprasījums, visas valsts pārvaldes iestādes, kuru kompetencē ir kāds no domstarpību aspektiem, sagaida BEREC ieteikumu pirms uzsāk darbību domstarpību izšķiršanai. Tas neliedz valsts pārvaldes iestādēm vajadzības gadījumā veikt steidzamus pasākumus.

Attiecībā uz visiem pienākumiem, ko valsts pārvaldes iestādes ir uzlikušas uzņēmumam saistībā ar domstarpību izšķiršanu, ievēro šīs direktīvas vai īpašo direktīvu noteikumus un maksimāli ņem vērā BEREC pieņemto ieteikumu.

3. Dalībvalstis var paredzēt noteikumu, ka kompetentās valsts pārvaldes iestādes var kopīgi atteikties izšķirt domstarpības, ja pastāv citi mehānismi, tostarp starpniecība, un tie labāk veicinātu domstarpību savlaicīgu izšķiršanu saskaņā ar 8. panta noteikumiem.

Valsts pārvaldes iestādes nekavējoties informē attiecīgās puses. Ja pēc četriem mēnešiem domstarpības nav izšķirtas, ja prasību iesniegusi puse domstarpību izšķiršanu nav nodevusi tiesā un ja kāda no pusēm to pieprasa, valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar 8. pantā izklāstītajiem noteikumiem koordinē rīcību, lai izšķirtu domstarpības, maksimāli ņemot vērā BEREC pieņemto ieteikumu.

4. Šā panta 2. punktā minētā procedūra neliedz pusēm iesniegt prasību tiesā.”

24. Iekļauj šādu pantu:

“21.a pants

Sankcijas

Dalībvalstis paredz sankcijas, kas piemērojamas par to attiecīgo valstu noteikumu pārkāpumiem, kuri pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu šo sankciju piemērošanu. Paredzētajām sankcijām jābūt atbilstošām, iedarbīgām, samērīgām un preventīvām. Dalībvalstis līdz 2011. gada 25. maijam paziņo šos noteikumus Komisijai un to nekavējoties informē par visiem turpmākajiem grozījumiem, kas skar šos noteikumus.”

25. Direktīvas 22. pantu groza šādi:

a) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.”;

b) svīturo 4. punktu.

26. Svīturo 27. pantu.

27. Svīturo I pielikumu.

28. Direktīvas II pielikumu aizstāj ar šādu pielikumu:

“II PIELIKUMS

Kritēriji, ko valsts pārvaldes iestādes izmanto, saskaņā ar 14. panta 2. punkta otro daļu izvērtējot kopēju dominējošu stāvokli

Var konstatēt, ka diviem vai vairākiem uzņēmumiem kopā ir dominējošs stāvoklis 14. panta nozīmē, pat ja starp tiem nav strukturālu vai citu saikņu, ja tie darbojas tirgū, kurā nav efektīvas konkurences un kurā nevienam atsevišķam uzņēmumam nav būtiskas tirgus ietekmes. Saskaņā ar attiecīgajiem Kopienas tiesību aktiem un Eiropas Kopienų Tiesas judikatūru par kopīgu dominējošu stāvokli, tāda situācija var veidoties, ka tirgus ir koncentrēts un ja tam piemīt vairākas attiecīgas iezīmes, no kurām elektronisko komunikāciju jomai visbūtiskākās ir šādas iezīmes:

- maza pieprasījuma elastība,
- līdzīgas tirgus daļas,
- lieli juridiski vai saimnieciski tirgus pieejamības šķēršļi,
- vertikāla integrācija un kolektīvs piegādes atteikums,
- pretsvara trūkums no pircēju puses,
- iespējamās konkurences trūkums.

Minētais saraksts ir vienīgi indikatīvs, tas nav pilnīgs un tajā minētie kritēriji nav kumulatīvi. Saraksts ir vairāk paredzēts, lai norādītu tos pierādījumu veidus, kurus var izmantot, lai nostiprinātu pārliecību attiecībā uz kopēja dominējoša stāvokļa esamību.”

2. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/19/EK (Piekļuves direktīva)

Ar šo Direktīvu 2002/19/EK groza šādi.

1. Direktīvas 2. pantu groza šādi:

a) panta a) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“a) “piekļuve” ir ar konkrētiem nosacījumiem saistītas ekskluzīvas vai neekskluzīvas tiesības citam uzņēmumam piekļūt iekārtām un/vai pakalpojumiem, lai sniegtu elektronisko komunikāciju pakalpojumus, tostarp, ja tos izmanto informācijas sabiedrības pakalpojumu vai apraides satura pakalpojumu izplatīšanai. Tā, *inter alia*, ietver: piekļuvi tīkla elementiem un saistītām iekārtām, tostarp iekārtu vadu vai bezvadu savienojumiem (tā jo īpaši ietver piekļuvi vietējai sakaru līnijai un iekārtām un pakalpojumiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu pakalpojumus vietējā sakaru līnijā); piekļuvi fiziskajai infrastruktūrai, ietverot ēkas, kabeļu šahtas un stubus; piekļuvi attiecīgām programmatūras sistēmām, tostarp operacionālām atbalstsistēmām; piekļuvi informācijas sistēmām un datubāzēm, lai pasūtījumu sagatavošanai, piegādēm, pasūtījumiem, uzturēšanas un labošanas pieprasījumiem un rēķiniem; piekļuvi numuru translācijai vai sistēmām, kas piedāvā līdzīgas iespējas; piekļuvi fiksēto un mobilo sakaru tīkliem, jo īpaši viesabonēšanai; piekļuvi nosacītās piekļuves sistēmām ciparu televīzijas pakalpojumiem; piekļuvi virtuālā tīkla pakalpojumiem;”;

b) panta e) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“e) “vietējā sakaru līnija” ir fiziska shēma, kas savieno tīkla pieslēguma punktu abonenta telpās ar galveno komutatoru vai ekvivalentu iekārtu fiksētā publiskā elektronisko sakaru tīklā;”.

2. Direktīvas 4. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Publisko komunikāciju tīklu operatoriem ir tiesības un – ja to pieprasa citi uzņēmumi, kas ir pilnvaroti tā rīkoties saskaņā ar Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva) 4. pantu – pienākums risināt sarunas par starpsavienojumu publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanai, lai nodrošinātu pakalpojumu sniegšanu un savietojamību visā Kopienā. Operatori piekļuvi un starpsavienojumu citiem uzņēmumiem piedāvā ar noteikumiem un nosacījumiem, kas ir saskanīgi ar pienākumiem, ko valsts pārvaldes iestāde uzlikusi, ievērojot 5. līdz 8. pantu.”

3. Direktīvas 5. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu groza šādi:

i) pirmo daļu aizstāj ar šādu daļu:

“1. Valsts pārvaldes iestādes, darbojoties saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā noteiktajiem mērķiem, veicina un, attiecīgos gadījumos, nodrošina, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem, atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpēju savienojumu, un savietojamību, veicot savus pienākumus, veicinot efektivitāti, noturīgu konkurenci, efektīvus ieguldījumus un inovācijas un sniedzot maksimālu labumu tiešajiem lietotājiem.”;

ii) iekļauj šādu apakšpunktu:

“ab) pamatotos gadījumos un ciktāl tas vajadzīgs – pienākumus uzņēmumiem, kuri kontrolē lietotāju piekļuvi, ar mērķi padarīt to pakalpojumus savietojamus.”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Pienākumi un nosacījumi, kas uzlikti saskaņā ar 1. punktu, ir objektīvi, pārredzami, samērīgi un nediskriminējoši, un tos ievieš saskaņā ar procedūrām, kas minētas Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6., 7. un 7.a pantā.”;

c) svīturo 3. punktu;

d) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu, kas minēti 1. punktā, dalībvalstis nodrošina to, ka valsts pārvaldes iestāde ir pilnvarota iejaukties pēc savas iniciatīvas – pamatotos gadījumos, lai nodrošinātu politikas mērķus, kas minēti Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem un procedūrām, kas minētas Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6., 7., 20. un 21. pantā.”

4. Direktīvas 6. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Ņemot vērā tirgus un tehnoloģijas attīstību, Komisija var pieņemt īstenošanas pasākumus, lai grozītu I pielikumu. Minētos pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”

5. Svīturo 7. pantu.

6. Direktīvas 8. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktā vārdkopu “9. līdz 13. pantā” aizstāj ar vārdkopu “9. līdz 13.a pantā”;

b) panta 3. punktu groza šādi:

i) pirmo daļu groza šādi:

— pirmajā ievilkumā vārdkopu “5. panta 1. punkta, 5. panta 2. punkta un 6. panta” aizstāj ar vārdkopu “5. panta 1. punkta un 6. panta”,

- otrajā ievilkumā vārdkopu “Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīvas 97/66/EK attiecībā uz personu datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību telekomunikāciju sektorā (*)” aizstāj ar vārdkopu “Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju (**))

(*) OV L 24, 30.1.1998., 1. lpp.

(**) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.”;

- ii) otro daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Ārkārtas apstākļos, ja valsts pārvaldes iestāde operatoriem, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, gatavoja uzlikt piekļuves un savstarpējā savienojuma pienākumus, kas nav šīs direktīvas 9. līdz 13. pantā minētie pienākumi, tā šo pieprasījumu iesniedz Komisijai. Komisija maksimāli ņem vērā Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādes (BEREC) (*) atzinumu. Komisija saskaņā ar 14. panta 2. punktu pieņem lēmumu, ar ko valsts pārvaldes iestādei atļauj vai liedz veikt minētos pasākumus.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1211/2009 (2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju regulatoru iestādi (BEREC) un biroju.”

7. Direktīvas 9. pantu groza šādi:

- a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar 8. pantu var noteikt pārskatāmības pienākumus attiecībā uz savstarpējo savienojumu un/vai piekļuvi, pieprasot operatoriem konkrētu informāciju publiskot, piemēram, grāmatvedības informāciju, tehniskās specifikācijas, tīkla raksturojumu, noteikumus un nosacījumus nodrošināšanai un lietošanai, tostarp jebkādu nosacījumus, kas ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietojumprogrammām un/vai to izmantošanu, ja šādi nosacījumi dalībvalstīs ir atļauti saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, un cenas.”;

- b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Neskarot 3. punktu, ja operatoram saskaņā ar 12. pantu ir pienākums attiecībā uz piekļuvi vairumtirdzniecības tīkla infrastruktūrai, valsts pārvaldes iestādes nodrošina standartpiedāvājuma publicēšanu, kurā ir vismaz II pielikumā minētie elementi.”;

- c) panta 5. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“5. Komisija var pieņemt II pielikumā vajadzīgos grozījumus, lai to pielāgotu tehnoloģijas un tirgus attīstībai. Šos pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 14. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru. Šā punkta noteikumu īstenošanā Komisijai var palīdzēt BEREC.”

8. Direktīvas 12. pantu groza šādi:

- a) panta 1. punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“a) piešķirt trešām personām piekļuvi konkrētiem tīkla elementiem un/vai iekārtām, tostarp piekļuvi tīkla pasīvajiem elementiem un/vai atsevišķu piekļuvi vietējai sakaru līnijai, lai cita starpā ļautu veikt operatora izvēli un/vai sākotnēju atlasī, un/vai abonenta līnijas tālākpārdošanas piedāvājumu.”;

- b) panta 1. punkta f) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“f) nodrošināt līdzāsātrašanos vai saistīto iekārtu cita veida koplietošanu.”;

- c) panta 1. punktam pievieno šādu apakšpunktu:

“j) nodrošināt piekļuvi saistītiem pakalpojumiem, tādēļ kā identifikācijas, vietas noteikšanas un klātbūtnes noteikšanas pakalpojumu.”;

- d) panta 2. punkta ievadfrāzi un a) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“2. Lemjot par to, vai uzlikt 1. punktā minētos pienākumus, un jo īpaši izvērtējot, vai šādi pienākumi būtu samērīgi ar mērķiem, kas minēti Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā, valsts pārvaldes iestādes jo īpaši ņem vērā šādus faktorus:

- a) konkurējošo iekārtu izmantošanas vai uzstādīšanas tehnisko un saimniecisko dzīvotspēju, ņemot vērā tirgus attīstības pakāpi, kā arī ņemot vērā attiecīgā savstarpējā savienojuma un/vai piekļuves būtību un veidu, tostarp citu galveno piekļuves produktu dzīvotspēju, piemēram, kabeļu kanalizācijas pieejamību.”;

- e) panta 2. punkta c) un d) apakšpunktu aizstāj ar šādiem apakšpunktiem:

“c) iekārtas īpašnieka sākotnējais ieguldījums, ņemot vērā veiktos publiskos ieguldījumus un riskus, kas saistīti ar ieguldījuma veikšanu;

- d) vajadzību nodrošināt konkurenci ilgtermiņā, īpašu uzmanību pievēršot ekonomiski efektīvai uz infrastruktūru balstītai konkurencei;”;

- f) pievieno šādu 3. punktu:

“3. Valsts pārvaldes iestādes, uzliekot operatoram pienākumus nodrošināt piekļuvi saskaņā ar šo pantu, var noteikt tehniskus vai darbības nosacījumus, kas šādas piekļuves nodrošinātājam un/vai saņēmējiem jāievēro, lai garantētu normālu tīkla darbību. Pienākumi ievērot konkrētus tehniskus standartus vai specifikācijas ir saskaņā ar standartiem un specifikācijām, kas noteikti atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 17. pantam.”

9. Direktīvas 13. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar 8. pantu var noteikt pienākumus attiecībā uz izmaksu segšanu un cenu kontroli, tostarp pienākumus par cenu orientāciju uz izmaksām un pienākumus attiecībā uz izmaksu uzskaites sistēmām, lai nodrošinātu savstarpējā savienojuma un/vai piekļuves īpašus veidus, situācijās, kad tirgus analīze parāda, ka efektīvas konkurences trūkums nozīmē to, ka attiecīgais operators var paturēt cenas pārmērīgi augstā līmenī vai piemērot cenu ierobežojumus, kaitējot lietotājiem. Lai veicinātu operatora ieguldījumus, tostarp nākamās paaudzes tīklos, valsts pārvaldes iestādes ņem vērā ieguldījumus, ko operators ir veicis, un ļauj tam gūt samērīgu peļņu no attiecīgā ieguldītā kapitāla, ņemot vērā jebkādos riskus, kas raksturīgi konkrētam jauno tīkla ieguldījumu projektam.”

10. Iekļauj šādus pantus:

“13.a pants

Funkcionālā nošķiršana

1. Ja valsts pārvaldes iestāde secina, ka, nosakot saskaņā ar 9. līdz 13. pantu attiecīgus pienākumus, nav izdevies izveidot efektīvu konkurenci un ka ir konstatētas būtiskas un pastāvīgas konkurences problēmas un/vai tirgus nepilnības saistībā ar dažu produktu piekļuvi vairumtirdzniecības tirgum, tā, kā ārkārtas pasākumu, saskaņā ar direktīvas 8. panta 3. punkta otrās daļas noteikumiem var uzlikt vertikāli integrētiem uzņēmumiem pienākumu nodot ar minēto piekļuves produktu vairumtirdzniecības nodrošināšanu saistītas darbības neatkarīgi strādājošai uzņēmējdarbības vienībai.

Minētā uzņēmējdarbības vienība nodrošina piekļuves produktus un pakalpojumus visiem uzņēmumiem, tostarp citām uzņēmējdarbības vienībām mātesuzņēmumā, tādos pašos termiņos un ar tādiem pašiem noteikumiem un nosacījumiem, tostarp attiecībā uz cenu un pakalpojumu līmeni, un ar to pašu sistēmu un procesu palīdzību.

2. Ja valsts pārvaldes iestāde plāno noteikt pienākumu veikt funkcionālo nošķiršanu, tā iesniedz Komisijai priekšlikumu, kurā ietver:

- a) pierādījumu, kas pamato valsts pārvaldes iestādes secinājumus, kā minēts 1. punktā;
- b) pierādījumu, ka pieņemamā laikposmā nav vai nav pieejami lielu izredžu izveidot infrastruktūras konkurenci;
- c) analīzi par gaidāmo ietekmi uz valsts pārvaldes iestādi, uz uzņēmumu, jo īpaši uz atdalītā uzņēmuma darbaspēku un elektronisko komunikāciju nozari kopumā, un uz stimuliem veikt ieguldījumus nozarē kopumā, jo īpaši attiecībā uz vajadzību nodrošināt sociālu un teritoriālu kohēziju, un uz citām ieinteresētajām pusēm, jo īpaši norādot gaidāmo ietekmi uz infrastruktūras konkurenci un iespējamo ietekmi uz patērētājiem;
- d) analīzi par iemesliem, kas pamato to, ka šis pienākums būtu visefektīvākais līdzeklis, lai piemērotu tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kuru mērķis ir konstatēto konkurences problēmu/tirgus nepilnību novēršana.

3. Tiesību akta projekts ietver šādus elementus:

- a) nošķiršanas būtību un pakāpi, konkrēti norādot nošķirtās uzņēmējdarbības vienības juridisko statusu;
- b) nošķirtās uzņēmējdarbības vienības aktīvus un produktus un pakalpojumus, kas šai vienībai jāpiedāvā;
- c) pārvaldības režīmu, lai nodrošinātu nošķirtajā uzņēmējdarbības vienībā nodarbinātā personāla neatkarību un atbilstošus stimulus;
- d) noteikumus, ar ko nodrošina pienākumu pildīšanu;
- e) noteikumus, ar ko nodrošina darbības procedūru pārskatāmību, jo īpaši no citu ieinteresēto personu viedokļa;
- f) uzraudzības programmu, ar ko nodrošina noteikumu ievērošanu, ietverot gada pārskata publicēšanu.

4. Saskaņā ar Komisijas lēmumu par pasākuma projektu, kas pieņemts atbilstīgi 8. panta 3. punktam, valsts pārvaldes iestāde saskaņā ar procedūru, kas paredzēta Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantā, veic dažādo ar piekļuves tīklu saistīto tirgu koordinētu analīzi. Pamatojoties uz tādu izvērtējumu, valsts pārvaldes iestāde nosaka, saglabā, groza vai atceļ pienākumus saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6. un 7. pantu.

5. Uzņēmumam, kam noteikts funkcionālās nošķiršanas pienākums, var piemērot ikvienu no 9. līdz 13. pantā norādītajiem pienākumiem kādā no konkrētajiem tirgiem, kurā tas saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu atzīts par uzņēmumu, kam ir būtiska ietekme tirgū, vai citu Komisijas atļautu pienākumu saskaņā ar 8. panta 3. punktu.

13.b pants

Vertikāli integrētu uzņēmumu brīvprātīga nošķiršana

1. Uzņēmumi, kuri saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu ir atzīti par tādiem, kam ir būtiska ietekme vienā vai vairākos konkrētajos tirgos, valsts pārvaldes iestādi informē iepriekš un laikus, lai valsts pārvaldes iestāde varētu izvērtēt paredzētās darbības iespaidu, ja tie plāno savus vietējās piekļuves tīkla aktīvus vai to lielu daļu nodot atsevišķam tiesību subjektam, kas nav to īpašumā, vai izveidot atsevišķu uzņēmējdarbības vienību, lai visiem mazumtirdzniecības pakalpojumu sniedzējiem, tostarp šo uzņēmumu mazumtirdzniecības struktūrvienībām, nodrošinātu pilnīgi līdzvērtīgus piekļuves produktus.

Turklāt uzņēmumi valsts pārvaldes iestādei ziņo par visām izmaiņām tādās iecerēs, kā arī par nošķiršanas procesa galarezultātu.

2. Valsts pārvaldes iestāde novērtē plānotās transakcijas ietekmi uz pašreizējiem pienākumiem, kas regulatīvā nolūkā uzlikti saskaņā ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva).

Šajā nolūkā valsts pārvaldes iestāde veic dažādo, ar piekļuves tīklu saistīto tirgu koordinētu analīzi saskaņā ar procedūru, kas paredzēta Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantā.

Pamatojoties uz šo izvērtējumu, valsts pārvaldes iestāde uzliek, saglabā, groza vai atceļ pienākumu saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6. un 7. pantu.

3. Juridiski un/vai funkcionāli nošķirtajai uzņēmējdarbības vienībai var piemērot ikvienu no 9. līdz 13. pantā norādītajiem pienākumiem kādā no konkrētajiem tirgiem, kurā tā ir atzīta par tādu, kam ir būtiska ietekme tirgū, saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu, vai jebkādu citu Komisijas atļautu pienākumu saskaņā ar 8. panta 3. punktu."

11. Direktīvas 14. pantu groza šādi:

a) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

"3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.";

b) svīturo 4. punktu.

12. Direktīvas II pielikumu groza šādi:

a) virsrakstu aizstāj ar šādu virsrakstu:

"TO ELEMENTU MINIMĀLAIS SARAKSTS, KAS IEKĻAUJAMI ATSAUCES PIEDĀVĀJUMĀ PAR PIEKĻUVI VAIRUMTIRDZniecības TĪKLA INFRASTRUKTŪRAI, TOSTARP KOPLIETOŠANU VAI PILNĪGI ATSEVIŠĶU PIEKĻUVI VIETĒJAI SAKARU LĪNIJAI NOTEIKTĀ VIETĀ, KURŠ JĀPUBLICĒ PAZIŅOTIEM OPERATORIEM AR BŪTISKU TIRGUS IETEKMI (BTI)";

b) pielikuma a) definīciju aizstāj ar šādu definīciju:

"a) "vietējā sakaru apakšlīnija" nozīmē daļēju vietējo sakaru līniju, kas savieno tīkla pieslēguma punktu ar koncentratorpunktu vai noteiktu piekļuves starppunktu fiksētajā publisko elektronisko sakaru tīklā;"

c) pielikuma c) definīciju aizstāj ar šādu definīciju:

"c) "pilnīgi atsevišķa piekļuve vietējai sakaru līnijai" nozīmē saņēmējam nodrošinātu piekļuvi tāda BTI operatora vietējai sakaru līnijai vai vietējai sakaru apakšlīnijai, kas ļauj izmantot pilnu tīkla infrastruktūras kapacitāti;"

d) pielikuma d) definīciju aizstāj ar šādu definīciju:

"d) "pilnīgi atsevišķa piekļuve vietējai sakaru līnijai" nozīmē saņēmējam nodrošinātu piekļuvi tāda BTI operatora vietējai sakaru līnijai vai vietējai sakaru apakšlīnijai, kas ļauj izmantot pilnu tīkla infrastruktūras kapacitāti;"

e) pielikuma A daļas 1., 2. un 3. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

"1. Tīkla elementi, kuriem ir piedāvāta piekļuve, kas jo īpaši ietver šādus elementus kopā ar piemērotām saistītajām iekārtām:

a) atsevišķu piekļuvi vietējai sakaru līnijai un vietējai apakšlīnijai;

- b) nošķirtu piekļuvi vietējām sakaru apakšlīnijām (pilnīgu vai kopīgu), tostarp attiecīgos gadījumos piekļuvi tīkla elementiem, kuri nav aktīvi attiecībā uz atvilces maršrutēšanas tīklu paplašināšanu;
- c) attiecīgos gadījumos - kabeļu kanalizācijas piekļuvi, kas ļauj uzstādīt piekļuves un atvilces maršrutēšanas tīklus.
2. Informācija attiecībā uz fizisko piekļuves vietu atrašanās vietām, tostarp ārtelpu sadales punktiem un galvenajiem komutatoriem, vietējo sakaru līniju un apakšlīniju, kabeļu kanalizācijas un atvilces maršrutēšanas iekārtu pieejamību īpašās piekļuves tīkla daļās.
3. Tehniskie nosacījumi attiecībā uz piekļuvi vietējām sakaru līnijām, apakšlīnijām un kabeļu kanāliem un uz to izmantošanu, ieskaitot vītā pāra optiskās šķiedras kabeļu, vai tiem līdzvērtīgus, un kabeļu sadales iekārtu, kabeļu kanalizāciju un ar to saistīto iekārtu tehnisko raksturojumu.”;

f) pielikuma B daļas 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Informācija par BTI operatora pastāvošajām attiecīgajām vietām vai iekārtu izvietojumu un to plānoto atjaunināšanu (*).

(*) Var noteikt, ka sabiedrības drošības apsvērumu dēļ šī informācija pieejama tikai ieinteresētajām pusēm.”

3. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva)

Ar šo Direktīvu 2002/20/EK groza šādi.

1. Direktīvas 2. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Piemēro arī šādu definīciju:

“vispārējā atļauja” ir tiesiskais regulējums, ko saskaņā ar šo direktīvu izveidojusi dalībvalsts, paredzot tiesības nodrošināt elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus un nosakot nozarei specifiskus pienākumus, kas var attiekties uz visiem vai uz atsevišķiem elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu veidiem.”

2. Direktīvas 3. panta 2. punktam pievieno šādu daļu:

“Uzņēmumiem, kas sniedz pārrobežu elektronisko komunikāciju pakalpojumus uzņēmumiem, kuri atrodas dažādās dalībvalstīs, prasa iesniegt tikai vienu paziņojumu katrā attiecīgā dalībvalstī.”

3. Direktīvas 5. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“5. pants

Radiofrekvenču un numuru izmantošanas tiesības

1. Dalībvalstis atvieglo radiofrekvenču izmantošanu atbilstīgi vispārējām atļaujām. Vajadzības gadījumā dalībvalstis var piešķirt individuālas izmantošanas tiesības, lai:

- novērstu kaitīgus traucējumus,
- nodrošinātu pakalpojuma tehnisku kvalitāti,
- nodrošinātu efektīvu spektra izmantošanu vai
- sasniegtu vispārējas ieinteresētības mērķus, kā noteiktas dalībvalstis saskaņā ar Kopienas tiesībām.

2. Ja ir nepieciešams piešķirt individuālas radiofrekvenču un numuru izmantošanas tiesības, dalībvalstis pēc pieprasījuma piešķir šādas tiesības jebkuram uzņēmumam, kas saskaņā ar 3. pantā minēto vispārēju atļauju nodrošina vai izmanto tīklus vai pakalpojumus saskaņā šīs direktīvas 6. un 7. pantu un 11. panta 1. punkta c) apakšpunktu un citiem noteikumiem, kas nodrošina efektīvu šo resursu izmantošanu saskaņā ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva).

Neskarot īpašos kritērijus un procedūras, ko dalībvalstis noteikušas, lai piešķirtu radiofrekvenču izmantošanas tiesības radio un televīzijas apraides satura pakalpojumu sniedzējiem vispārējas ieinteresētības mērķu īstenošanai saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, šādas radiofrekvenču un numuru izmantošanas tiesības piešķir ar atvērtu, objektīvu, pārskatāmu, nediskriminējošu un samērīgu procedūru palīdzību un – attiecībā uz radiofrekvencēm – saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9. panta noteikumiem. Izņēmums saistībā ar prasību pēc atvērta procedūras ir iespējams vienīgi tad, ja radiofrekvenču izmantošanas individuālo tiesību piešķiršana radio vai televīzijas apraides satura pakalpojumu sniedzējiem ir svarīga vispārējas ieinteresētības mērķa sasniegšanai, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem.

Piešķirot izmantošanas tiesības, dalībvalstis norāda, vai un saskaņā ar kādiem nosacījumiem tiesību turētājs var nodot šīs tiesības. Attiecībā uz radiofrekvencēm šie noteikumi ir saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9. un 9.b pantu.

Ja dalībvalstis piešķir izmantošanas tiesības uz ierobežotu laikposmu, tā ilgums ir atbilstīgs attiecīgajam pakalpojumam izvirzītā mērķa ziņā, pienācīgi ņemot vērā vajadzību noteikt atbilstīgu laikposmu ieguldījuma amortizācijai.

Ja individuālās radiofrekvenču izmantošanas tiesības ir piešķirtas uz 10 vai vairāk gadiem un ja uzņēmumi nevar šādas tiesības savstarpēji nodot vai iznomāt atbilstīgi Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9.b pantam, valsts kompetentā iestāde nodrošina, ka licences darbības laikā tiek piemēroti un izpildīti individuālo izmantošanas tiesību piešķiršanas kritēriji, jo īpaši pēc tiesību turētāja pamatota pieprasījuma. Ja šie kritēriji vairs nav piemērojami, individuālās izmantošanas tiesības pārveido par vispārēju atļauju radiofrekvenču izmantošanai, par to paziņojot iepriekš un pēc pamatota laikposma beigām, vai arī padara par tādām, ko uzņēmumi var savstarpēji nodot vai iznomāt saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9.b pantu.

3. Lēmumu par izmantošanas tiesību piešķiršanu pieņem, paziņo un publisko iespējami drīz pēc tam, kad valsts pārvaldes iestāde ir saņēmusi pilnīgu pieteikumu; trīs nedēļās, ja numuri saskaņā ar valsts numerācijas plānu ir iedalīti īpašiem nolūkiem, un sešās nedēļās, ja radiofrekvences saskaņā ar valsts radiofrekvenču plānu ir iedalītas elektronisko sakaru pakalpojumu izmantošanai. Pēdējais termiņš neskar piemērojamos starptautiskos nolīgumus attiecībā uz radiofrekvenču vai orbītas stāvokļu izmantošanu.

4. Ja pēc apspriešanās ar ieinteresētajām pusēm saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 6. pantu ir nolemts, ka tiesības izmantot numurus ar īpašu ekonomisko vērtību ir jāpiešķir, organizējot atlasī konkursu kārtībā vai salīdzinošu atlasī, dalībvalstis maksimālo trīs nedēļu laikposmu var pagarināt par vēl trīs nedēļām.

Attiecībā uz konkurētspējīgas vai salīdzinošas atlasē procedūrām radiofrekvencēm tiek piemērots 7. pants.

5. Dalībvalstis neierobežo piešķiramo izmantošanas tiesību daudzumu, izņemot gadījumus, kad tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu efektīvu radiofrekvenču izmantošanu saskaņā ar 7. pantu.

6. Kompetentās valsts iestādes nodrošina to, ka radiofrekvences tiek efektīvi un faktiski izmantotas saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. panta 2. punktu un 9. panta 2. punktu. Tās nodrošina to, ka radiofrekvenču izmantošanas tiesību nodošanas vai uzkrāšanas rezultātā netiek traucēta konkurence. Šādiem nolūkiem dalībvalstis var veikt piemērotus pasākumus, piemēram, atļaut radiofrekvenču izmantošanas tiesību pārdošanu vai iznomāšanu.”

4. Direktīvas 6. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Izsniedzot vispārējo atļauju elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošināšanai un radiofrekvenču izmantošanas tiesības, un numuru

izmantošanas tiesības, drīkst piemērot tikai pielikumā minētos nosacījumus. Šādi nosacījumi ir nediskriminējoši, samērīgi un pārredzami, un attiecībā uz radiofrekvenču izmantošanas tiesībām tie ir saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9. pantu.”;

b) panta 2. punktā vārdkopu “Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 16., 17., 18. un 19. pantu” aizstāj ar vārdkopu “Direktīvas 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) 17. pantu”;

5. Direktīvas 7. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu groza šādi:

i) ievaddaļu aizstāj ar šādu ievaddaļu:

“1. Ja dalībvalsts izvērtē, vai ierobežot piešķiramo radiofrekvenču izmantošanas tiesību skaitu vai pagarināt spēkā esošo tiesību termiņu citādi, nekā saskaņā ar šādās tiesībās paredzētajiem nosacījumiem, tā, *inter alia*.”;

ii) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“c) publicē visus lēmumus par izmantošanas tiesību piešķiršanas ierobežošanu vai izmantošanas tiesību atjaunināšanu, minot to iemeslus.”;

b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“3. Ja radiofrekvenču izmantošanas tiesību piešķiršana ir jāierobežo, dalībvalstis piešķir šādas tiesības, pamatojoties uz atlasē kritērijiem, kam jābūt objektīviem, pārredzamiem, nediskriminējošiem un samērīgiem. Visus atlasē kritērijus nosaka, pienācīgi ņemot vērā Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. panta mērķu sasniegšanu un minētās direktīvas 9. panta prasību izpildi.”;

c) panta 5. punktā vārdkopu “9. pantu” aizstāj ar vārdkopu “9.b pantu”.

6. Direktīvas 10. pantu groza šādi:

a) panta 1., 2. un 3. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar 11. pantu uzrauga un pārrauga vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumu ievērošanu un 6. panta 2. punktā minēto īpašo pienākumu izpildi.

Valsts pārvaldes iestādes saskaņā ar 11. pantu ir pilnvarotas uzņēmumiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus, kuri iekļauti vispārējā atļaujā, vai uzņēmumiem, kam piešķirtas radiofrekvenču vai numuru izmantošanas tiesības, pieprasīt visu vajadzīgo informāciju, lai pārbaudītu vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumu ievērošanu un 6. panta 2. punktā minēto īpašo pienākumu izpildi.

2. Ja valsts pārvaldes iestāde konstatē, ka uzņēmums neievēro vienu vai vairākus vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumus vai nepilda 6. panta 2. punktā minētos īpašos pienākumus, tā par šiem konstatējumiem informē uzņēmumu un dod tam iespēju pieņemtamā termiņā izklāstīt savu viedokli.

3. Attiecīgā iestāde ir pilnvarota pieprasīt uzņēmumam tūlīt vai pieņemamā termiņā novērst 2. punktā minēto pārkāpumu, un tā veic piemērotus un samērīgus pasākumus, kuru mērķis ir izpildes nodrošināšana.

Šajā sakarā dalībvalstis var pilnvarot attiecīgās iestādes:

- a) vajadzības gadījumā piemērot preventīvas finansiālas sankcijas, kas var ietvert periodiskas sankcijas ar atpakaļejošu spēku; un
- b) izdot rīkojumus izbeigt vai pārtraukt tāda pakalpojuma vai pakalpojuma kopuma sniegšanu, kuru turpināšana būtiski kaitētu konkurencei, līdz tiek nodrošināta to piekļuves nodrošināšanas pienākumu izpilde, kuri uzlikti pēc tam, kad saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 16. pantu ir veikta tirgus analīze.

Pasākumus un iemeslus, ar kuriem tie ir pamatoti, nekavējoties paziņo attiecīgajam uzņēmumam un nosaka pieņemamu termiņu, kurā uzņēmums var izpildīt pasākumu.”;

- b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Neskarot 2. un 3. punkta noteikumus, dalībvalstis pilnvaro attiecīgo iestādi vajadzības gadījumā piemērot uzņēmumiem finansiālas sankcijas par to, ka tie pieņemamā laikposmā, ko noteikusi valsts pārvaldes iestāde, nav snieguši informāciju saskaņā ar pienākumiem, kas uzlikti atbilstīgi šīs direktīvas 11. panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktam un Direktīvas 2002/19/EK (Piekļuves direktīva) 9. pantam.”;

- c) panta 5. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“5. Nopietnu vai atkārtotu vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumu vai 6. panta 2. punktā minētā īpašā pienākuma pārkāpumu gadījumā valsts pārvaldes iestādes var liegt uzņēmumam turpināt nodrošināt elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus vai apturēt vai anulēt izmantošanas tiesības, ja šā panta 3. punktā minētie pasākumi, kuru mērķis ir izpildes nodrošināšana, nav izrādījušies efektīvi. Iedarbīgas, samērīgas un atturošas sankcijas var piemērot attiecībā uz visu pārkāpuma periodu, pat ja šis pārkāpums pēc tam ir novērsts.”;

- d) panta 6. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“6. Neskarot 2., 3. un 5. punktu, ja attiecīgajai iestādei ir pierādījums par vispārējās atļaujas vai izmantošanas tiesību nosacījumu vai 6. panta 2. punktā minēto īpašo pienākumu pārkāpumu, kas rada tūlītējus un nopietnus draudus sabiedrības aizsargātībai, sabiedrības drošībai vai sabiedrības veselībai, vai radīs nopietnas ekonomiskas vai funkcionālas problēmas citiem elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu nodrošinātājiem vai lietotājiem vai radiofrekvenču spektra lietotājiem, tā var pieņemt tūlītējus pagaidu pasākumus, lai labotu situāciju pirms galīgā lēmuma pieņemšanas. Pēc tam attiecīgajam uzņēmumam dod pieņemamu iespēju izteikt savu viedokli un ierosināt tiesiskās aizsardzības līdzekļus. Vajadzības gadījumā attiecīgā iestāde var apstiprināt pagaidu pasākumus, kas ir spēkā ne ilgāk kā 3 mēnešus, bet kuru darbību var pagarināt uz vēl trim mēnešiem, ja izpildes procedūras nav pabeigtas.”

- 7. Direktīvas 11. panta 1. punktu groza šādi:

- a) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“a) sistemātiskai vai katra atsevišķa gadījuma pārbaudei attiecībā uz pielikuma A daļas 1. un 2. nosacījumu, B daļas 2. un 6. nosacījuma un C daļas 2. un 7. nosacījuma izpildi un 6. panta 2. punktā minēto pienākumu izpildi.”;

- b) pievieno šādus apakšpunktus:

“g) veicinot efektīvu radiofrekvenču izmantošanu un nodrošinot to efektīvu pārvaldību;

h) izvērtējot tīklu vai pakalpojumu turpmāku attīstību, kas varētu ietekmēt vairumtirdzniecības pakalpojumus, kas ir pieejami konkurentiem.”;

c) otro daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Šā punkta pirmās daļas a), b), d), e), f), g) un h) apakšpunktā minēto informāciju nedrīkst prasīt pirms piekļuves tirgum vai kā tās priekšnosacījumu.”

8. Direktīvas 14. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“14. pants

Tiesību un pienākumu grozījumi

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiesības, nosacījumus un procedūras attiecībā uz vispārējām atļaujām un izmantošanas tiesībām vai tiesībām uzstādīt iekārtas var grozīt tikai objektīvi pamatotos gadījumos un samērīgā veidā, vajadzības gadījumā ņemot vērā īpašos nosacījumus, kas piemērojami nododamām radiofrekvenču izmantošanas tiesībām. Ja vien ierosinātie grozījumi nav nebūtiski un par tiem panākta vienošanās ar tiesību vai vispārējās atļaujas turētāju, atbilstīgā veidā sniedz paziņojumu par nolūku izdarīt minētos grozījumus, un ieinteresētajām pusēm, tostarp lietotājiem un patērētājiem, piešķir pietiekamu laikposmu, lai tās varētu izteikt savus viedokļus par piedāvātajiem grozījumiem, kas nav īsāks par četrām nedēļām, izņemot ārkārtas gadījumus.

2. Dalībvalstis neierobežo vai neanulē tiesības uzstādīt iekārtas vai radiofrekvenču izmantošanas tiesības pirms tā laikposma beigām, uz kuru tās ir piešķirtas, izņemot tad, ja tas ir pamatoti, vajadzības gadījumā saskaņā ar pielikumu un attiecīgajiem valsts tiesību aktiem par tiesību anulēšanas kompensāciju.”

9. Direktīvas 15. panta 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka visu attiecīgo informāciju par tiesībām, nosacījumiem, procedūrām, maksājumiem, nodevām un lēmumiem, kas attiecas uz vispārējām atļaujām, izmantošanas tiesībām un tiesībām uzstādīt iekārtas, publicē un atjaunina piemērotā veidā, lai šī informācija būtu viegli pieejama visām ieinteresētajām pusēm.”

10. Direktīvas 17. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“1. Neskarot Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 9.a pantu, dalībvalstis 2009. gada 31. decembrī spēkā esošās vispārējās atļaujas un individuālās izmantošanas tiesības pieļāgo šīs direktīvas 5., 6. un 7. panta un pielikuma noteikumiem, vēlākais, līdz 2011. gada 19. decembrī.

2. Ja 1. punkta piemērošanas rezultātā tiek sašaurinātas tiesības vai paplašinātas jau pastāvošās vispārējās atļaujas un individuālās tiesības, dalībvalstis var pagarināt šo atļauju un tiesību termiņu, ilgākais, līdz 2012. gada 30. septembrim, ja netiek ietekmētas citu uzņēmumu tiesības, kas ir saskaņā ar

Kopienas tiesību aktiem. Dalībvalstis par šādu pagarinājumu paziņo Komisijai un norāda tās iemeslus.”

11. Pielikumu groza saskaņā ar šīs direktīvas pielikumu.

4. pants

Atcelšana

Atceļ Regulu (EK) Nr. 2887/2000.

5. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2011. gada 25. maijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis tūlīt dara zināmu Komisijai minēto noteikumu tekstu.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2011. gada 26. maija.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu to savu tiesību aktu galveno noteikumu tekstu, kurus tās pieņem jomā, uz ko attiecas šī direktīva.

6. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

7. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2009. gada 25. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
J. BUZEK

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
Å. TORSTENSSON

PIELIKUMS

Direktīvas 2002/20/EK (Atļauju izsniegšanas direktīva) pielikumu groza šādi.

1. Pirmo daļu aizstāj ar šādu daļu:

“Šajā pielikumā izklāstītie nosacījumi ir visplašākais saraksts ar nosacījumiem, kas var būt saistīti ar vispārējām atļaujām (A daļa), radiofrekvenču izmantošanas tiesībām (B daļa) un numuru izmantošanas tiesībām (C daļa), kā paredzēts 6. panta 1. punktā un 11. panta 1. punkta a) apakšpunktā, ievērojot Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 5., 6., 7., 8. un 9. pantā noteiktos limitus.”

2. Pielikuma A daļu groza šādi:

a) daļas 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Tiešo lietotāju piekļuve valsts numerācijas plāna numuriem, Eiropas Telenumerācijas telpas numuriem, universāliem starptautiskiem bezmaksas numuriem un, ja tehniski un ekonomiski iespējams, dalībvalstu numerācijas plāniem un nosacījumi saskaņā ar Direktīvu 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva).”;

b) daļas 7. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“7. Personas datu un privātuma aizsardzība, kas raksturīga tieši elektronisko komunikāciju nozarei, atbilstīgi Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (*).

(*) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.”;

c) daļas 8. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“8. Patērētāju aizsardzības noteikumi, kas attiecas tieši uz elektronisko komunikāciju nozari, tostarp nosacījumi atbilstīgi Direktīvai 2002/22/EK (Universālā pakalpojuma direktīva) un nosacījumi par pieejamību lietotājiem ar invaliditāti atbilstīgi minētās direktīvas 7. pantam.”;

d) daļas 11. punktā vārdkopu “Direktīva 97/66/EK” aizstāj ar vārdkopu “Direktīva 2002/58/EK”;

e) iekļauj šādu punktu:

“11.a. Nosacījumi, ar kādiem valsts iestādes var izmantot paziņojumus plašai sabiedrībai, lai brīdinātu sabiedrību par nenovēršamiem draudiem un mazinātu lielu katastrofu sekas.”;

f) daļas 12. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“12. Izmantošanas noteikumi katastrofu laikā vai valsts mēroga ārkārtējas situācijās, lai nodrošinātu saziņu starp neatliekamās palīdzības dienestiem un iestādēm.”;

g) daļas 16. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“16. Publisko tīklu aizsardzība pret neatļautu piekļuvi saskaņā ar Direktīvu 2002/58/EK (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju).”;

h) pievieno šādu punktu:

“19. Pārskatāmības pienākumi publisko komunikāciju tīklu operatoriem kas sniedz sabiedrībai elektronisko sakaru pakalpojumus ar mērķi nodrošināt pilnīgu pārklājumu, saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. pantā izklāstītajiem mērķiem un principiem, publiskošana saistībā attiecībā uz jebkādiem nosacījumiem, kas ierobežo piekļuvi pakalpojumiem un lietojumprogrammām un/vai to izmantošanu, ja šādi nosacījumi dalībvalstīs ir atļauti saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, un, ja tas vajadzīgs un ir samērīgi, valsts pārvaldes iestāžu piekļuve šādai informācijai, ja piekļuve vajadzīga, lai pārbaudītu šādas publiskošanas pareizumu.”

3. Pielikuma B daļu groza šādi:
- a) daļas 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“1. Pienākums sniegt pakalpojumu vai izmantot tehnoloģiju, attiecībā uz kuru ir piešķirtas frekvences izmantošanas tiesības, vajadzības gadījumā ietverot pārklājuma nodrošināšanas un kvalitātes prasības.”;
 - b) daļas 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Numuru efektīva izmantošana saskaņā ar Direktīvu 2002/21/EK (pamatdirektīva).”;
 - c) pievieno šādu punktu:

“9. Pienākumi, ko parasti piemēro radiofrekvenču eksperimentālai izmantošanai.”
4. Pielikuma C daļas 1. punktu aizstāj ar šādu punktu:
- “1. Pakalpojuma izraudzīšanās, kuram šo numuru izmanto, ietverot visas prasības, kas saistītas ar šā pakalpojuma sniegšanu, un, lai neradītu neskaidrības, tarifa principi un maksimālās cenas, ko var piemērot konkrētā numuru sērijā, lai nodrošinātu patērētāja aizsardzību saskaņā ar Direktīvas 2002/21/EK (pamatdirektīva) 8. panta 4. punkta b) apakšpunktu.”
-

KOMISIJAS DEKLARĀCIJA PAR TĪKLU NEITRALITĀTI

Komisija lielu nozīmi piešķir tam, lai saglabātu atklātu un neitrālu internetu, pilnībā ņemot vērā likumdevēju vēlmi tagad ietvert tīkla neitralitāti kā politikas mērķi un regulatīvu principu, kuru valsts pārvaldes iestādēm ⁽¹⁾ vajadzētu veicināt, papildus stiprinot ar to saistītās pārskatāmības prasības ⁽²⁾ un izveidojot drošas pilnvaras valstu pārvaldes iestādēm, lai novērstu pakalpojumu kvalitātes pazemināšanos un datu plūsmas kavējumus vai palēninājumus publiskajos tīklos ⁽³⁾. Komisija turpinās cieši pārraudzīt šo noteikumu īstenošanu dalībvalstīs, gada progresa ziņojumā Padomei un Eiropas Parlamentam pievēršot īpašu uzmanību tam, kā ir nodrošinātas Eiropas pilsoņu "tīkla brīvības". Tāpat Komisija pārraudzīs tehnoloģisko attīstību ietekmi uz "tīkla brīvībām", ziņojot Eiropas Parlamentam un Padomei līdz 2010. gada beigām par to, vai ir vajadzīgi papildu norādījumi, un atsauksies uz esošajām konkurences tiesību pilnvarām, lai novērstu jebkādu iespējamu pret konkurenci vērstus paņēmienus.

⁽¹⁾ Pamatdirektīvas 8. panta 4. punkta g) apakšpunkts.

⁽²⁾ Universālā pakalpojuma direktīvas 20. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 21. panta 3. punkta c) un d) apakšpunkts.

⁽³⁾ Universālā pakalpojuma direktīvas 22. panta 3. punkts.